VYSOKÁ ŠKOLA EKONOMICKÁ V PRAZE
FAKULTA MEZINÁRODNÍCH VZTAHŮ

Obor: Politologie

Může prezident ovlivnit rozhodování Nejvyššího soudu USA?

(bakalářská práce)

Autor: Filip Košťál

Vedoucí práce: prof. PhDr. Vladimíra Dvořáková, CSc.

Prohlášení:

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracoval/a samostatně a vyznačil/a všechny citace z pramenů.

V Praze dne 7. června 2013

podpis studenta

Poděkování:

Na tomto místě bych rád poděkoval paní prof. PhDr. Vladimíře Dvořákové, Csc. za odborné vedení, připomínky, ochotu, trpělivost a především cenné rady, kterými mi byla nápomocna.

Abstrakt

Nejvyšší soud USA je vrchním orgánem kontroly ústavnosti ve Spojených státech a jako takový má značný vliv na dění v americké společnosti a pro prezidenta USA je z mocenského hlediska žádoucí, aby mu byl Nejvyšší soud ideologicky co nejblíže.

Cílem této práce je na základě kvantitativní, a posléze i kvalitativní analýzy rozhodnutí Nejvyššího soudu USA zjistit, zdali vůbec a pokud ano, tak nakolik a jakým způsobem může prezident Spojených států ovlivnit rozhodování a ideologické směřování Nejvyššího soudu.

Práce se zaměřuje na rozhodnutí v oblasti lidských práv, která Nejvyšší soud vydal po Druhé světové válce, konkrétně pak zkoumá rozhodnutí týkající se desegregace.

Abstract

The Supreme Court of the United States is is the highest authority in constitutional questions in the United States of America and as such has substantial influence on the American society, hence it is desirable for the President of the USA from an authoritarian point of view to have the Court ideologically close to himself.

The purpose of this paper is to determine, based on both quantitative and qualitative analysis, whether and how the President has an influence on the decesion-making and ideological direction of the Supreme Court.

The main focus of this paper are decisions made in the area of civil rights after the Second World War. A few desegregation cases are then examined more thoroughly.

Obsah

1. Úvod 8
2. Nejvyšší soud USA 10
2.1. Ústavní úprava a další zákonná úprava 13
2.2. Pravomoci 15
2.3. Způsob jmenování soudců 17
2.4. Další instituce ovlivňující Nejvyšší soud 22
2.5 Vývoj v ideologickém postoji Nejvyššího soudu od Druhé světové války dále (zejména v oblasti občanských práv) 24
3. Strategické a subjektivní rozhodování 28
4. Kvantitativní analýza rozhodování soudců v případech v oblasti lidských práv 37
5. Warrenův soud 41
5.1. *Brown v. Board of Education* 42
5.1.1. Faktický základ 42
5.1.2. Rozhodnutí Soudu a argumentace 43
5.2. *Green v. County School Board of New Kent County* 46
5.2.1. Faktický základ 46
5.2.2. Rozhodnutí Soudu a argumentace 47
6. Rehnquistův soud 49
6.1. *Meyer v. Holley* 50
6.1.1. Faktický základ 50
6.1.2. Rozhodnutí Soudu a argumentace 51
6.2. *Missouri v. Jenkins* 52
6.2.1. Faktický základ 52
6.2.2. Rozhodnutí Soudu a argumentace 54
7. Závěr 55
Seznam literatury 58
Přílohy 63

Seznam příloh

Obrázek 1: Liberální a konzervativní rozhodnutí v oblasti lidských práv v letech 1946-1953 62

Obrázek 2: Liberální a konzervativní rozhodnutí v dalších oblastech v letech 1946-1953 62

Obrázek 3: Warrenův soud v oblasti lidských práv 63

Obrázek 4: Warrenův soud v jiných oblastech 64

Obrázek 5: *Martin-Quinn* Skóre pro jednotlivé soudce 65

Obrázek 6: Obsazení jednotlivých míst soudci 66

Obrázek 7: Liberální a konzervativní rozhodnutí v oblasti lidských práv v letech 1969-2011 67

1. Úvod

Nejvyšší soud Spojených států amerických (dále také Soud, NS USA, NS) je ekvivalentem evropských ústavních soudů. Byl ustaven 2. února 1790 na základě článku 3, odstavce 1 Ústavy Spojených států amerických. Jeho tradice je tedy znatelně delší než ta těch evropských ústavních soudů. Za doby své existence však, stejně jako každá instituce v demokratickém státě, prošel mnoha změnami.

Tyto změny, pramenící z postupné institucionalizace, větší či menší podpory americké veřejnosti, větší či menší podpory ostatních ústavních i neústavních institucí, jakož i z konkrétních soudců působících ve funkcích Nejvyšších soudců měly jistě vliv na samotné rozhodování Nejvyššího soudu.

Cílem této práce je zhodnotit, zdali vůbec a pokud ano, tak nakolik a jakým způsobem může prezident Spojených států ovlivnit rozhodování a ideologické směřování Nejvyššího soudu. Hlavní otázkou je, zdali prezident může svými kroky – jak jmenováním, tak dalšími činy z titulu své funkce, ovlivnit fungování Nejvyššího soudu. Dále pak, zdali má spoluúčast Senátu na jmenování soudců vliv při výběru kandidátů prezidentem. Existují nějaké další vlivy, které ovlivňují výběr kandidátů prezidentem? Jmenují prezidenti kandidáty doufaje, že budou v budoucnosti rozhodovat kompatibilně s jeho politickým přesvědčením? Nebo se prezident snaží jmenovat jako soudce vážené odborníky v oboru? To jsou některé z otázek, které si tato práce klade za cíl zodpovědět.

Aby bylo možné adekvátně odpovědět na otázky, v první řadě určena pozice Nejvyššího soudu v rámci amerického politického systému. Dále je zpracován historický vývoj v ideologii Nejvyššího soudu, pro pochopení širších souvislostí. Následuje vysvětlení některých teoretických modelů rozhodování soudců, které by při analýze konkrétních rozhodnutí mohly být nápomocné při posuzování vlivu jednotlivých prezidentů. Následuje kvantitativní analýza rozhodnutí Soudu

v oblasti lidských práv, která poskytuje základ pro závěrečnou část, kterou je analýza konkrétních rozhodnutí ze dvou velmi specifických etap Soudu, velmi liberálního Warrenova soudu a velmi konzervativního Rehnquistova soudu.

Z hlediska metody je v úvodních částech použita deskripce a analýza, později jde o kvantitativní analýzu, která se opírá o takzvanou Spaethovu databázi[1] rozhodnutí Nejvyššího soudu USA. Tato databáze umožňuje nastavení mnoha proměnných jak u jednotlivých soudců, tak u jednotlivých případů, potažmo případů týkajících se určité problematiky, skýtá tedy ideální zdroj čistě statistických dat, které je možné porovnat na základě vědomostí nabytých o jednotlivých soudcích Nejvyššího soudu.

Hlavními zdroji pro tuto práci jsou kromě Ústavy Spojených států amerických, konkrétních zákonů a soudních rozhodnutí především dostupné databáze soudních rozhodnutí, dále pak práce profesorky Lee Epstein a profesorů Andrewa D. Martina a Kevina M. Quinna a profesorů Jeffrey Segala a Alberta Covera. Teoretický základ práci poskytuje Huntingtonův *Political Order in Changing Societies*[2] a dále práce právních teoretiků H. L. A. Harta[3] a Ronalda Dworkina[4].

---

1 U.S. Supreme Court Database. [online]. [cit. 2013-05-12]. Dostupné z: http://scdb.wustl.edu/.
2 HUNTINGTON, Samuel P. *Political Order in Changing Societies*, New Haven, CT: Yale University Press.
3 HART, H.L.A. *Pojem práva*. Praha: Prostor, 2004. ISBN 80-7260-103-2.
4 DWORKIN, Ronald. *Když se práva berou vážně*. Praha: Oikoymenh, 2001.

2. Nejvyšší soud USA

Ještě před stručným představením historie Nejvyššího soudu USA bude vhodné jej taxonomicky zařadit a stručně popsat také organizaci soudů ve Spojených státech amerických.

Nejvyšší soud stojí v hierarchii amerického federálního soudnictví na samotném vrcholu jakožto nejvyšší dovolací instance[5]. Pod Nejvyšším soudem je dvanáct odvolacích soudů s geograficky vymezenou působností a čtyři soudy s působností ve věcně vymezených oblastech[6] - tyto soudy mají stejně jako Nejvyšší soud působnost odvozenou od soudů stojících ve federální hierarchii nejníže, tedy okresních soudů, kterých je 94[7]. Státní soudnictví je v různých státech velmi specifické. Vztahu mezi státním a federálním soudnictví se věnuje podkapitola 2.2.

Dnes by jen málokdo hledal spojitost mezi soudem, který na začátku devatenáctého století často musel cestovat, měl jen velmi malou prestiž a omezenou pravomoc a soudem, který například v roce 2012 spolykal 95 milionů dolarů, počet jeho zaměstnanců dosáhl bezmála pěti set[8] a jeho popularita se drží na zhruba stejné úrovni[9] (přestože v posledních letech popularitu mírně ztrácí, což je ale způsobeno nejen samotnou činností a jistou politizací Soudu[10], ale také obecnou nedůvěrou amerických občanů ve velké ústavní instituce[11]).

Co se týče samotné institucionalizace Nejvyššího soudu, probíhala postupně od 1. února 1790, kdy se Soud v *Merchant Exchange Building* v New Yorku, což byl tehdejší kapitol USA,

---

5 Nejvyšší soud má jurisdikci hlavně v oblasti dovolání, ale má primární jurisdikci v oblasti velvyslanců a dalších diplomatických pracovníků v případech, v nichž je stát jednou ze stran sporu.

6 United States Court of Appeals for Veterans Claims, United States Court of Appeals for the Armed Forces, United States Court of Appeals for the Federal Circuit , United States Foreign Intelligence Surveillance Court of Review

7 K tomu existují další soudy zabývající se velmi specifickými záležitostmi, především vnějšími bezpečnostními vztahy a daňovými záležitostmi: United States Alien Terrorist Removal Court, United States bankruptcy courts (těch je 94 pro každý okresní soud), United States Court of Federal Claims, United States Court of International Trade, United States Foreign Intelligence Surveillance Court, United States Tax Court

8 OBAMA, Barack H. Appendix to the Budget of the US Government. *Budget of the US Government* [online]. 2013 [cit. 2013-03-05]. Dostupné z: http://www.gpo.gov/fdsys/pkg/BUDGET-2013-APP/pdf/BUDGET-2013-APP.pdf

9 LOUNSBURY, John. The Decline of Confidence in Institutions. *Global Economic Intersection* [online]. 2012 [cit. 2013-03-05]. Dostupné z: http://econintersect.com/b2evolution/blog1.php/2012/05/06/the-decline-of-confidence-in-institutions.

10 LIPTAK, Adam. Approval Rating for Justices Hits Just 44% in New Poll. *The New York Times* [online]. 2012 [cit. 2013-03-05]. Dostupné z: http://www.nytimes.com/2012/06/08/us/politics/44-percent-of-americans-approve-of-supreme-court-in-new-poll.html?pagewanted=all&_r=0.

11 MAZIE, Steven. Why Is the Supreme Court Losing Popularity?. *Big Think* [online]. 2012 [cit. 2013-03-05]. Dostupné z: http://bigthink.com/praxis/why-is-the-supreme-court-so-unpopular.

sešel poprvé. Jeho prvním předsedou se stal John Jay, který měl k ruce 5 dalších soudců[12], jak bylo vyžadováno zákonem *Judiciary Act of 1789*[13]. Tak jako každá institucionální struktura si i Nejvyšší soud pomalu vytvářel standardizované postupy při vytváření své vlastní a zpracovávání vnější agendy.

Toto bylo nutné k tomu, aby se Nejvyšší soud stal efektivní komponentou vlády. Soud tedy musel mít vyvinuté formální, ale i neformální procedury, které by mu dovolily vykonávat jemu výlučně svěřené pravomoci. Stejně tak bylo potřeba, aby měl své vlastní administrativní oddělení a svou vlastní identitu nebo misi.[14]

Pro určení míry institucionalizace Nejvyššího soudu je možné si vypůjčit Huntingtonovo rozdělení do tří kategorií: diferenciace (nakolik je instituce odlišená od svého vnějšího prostředí), trvalost (nakolik je instituce schopná odolat vnějším změnám) a autonomie (nakolik je instituce schopna si sama vytvářet pravidla, nezávisle na vnějších zásazích).[15]

Aby byl Nejvyšší soud dostatečně diferencován, jeho soudci by měli tvořit uzavřenou skupinu se specifickou rolí. Tento požadavek byl naplněn již samotnou zákonnou úpravou Nejvyššího soudu, když byly určeny pravomoci a způsob jmenování soudců[16]. Zpočátku byla ale poněkud omezena míra diferenciace z hlediska jednotné mise, jelikož soudci měli povinnost objíždět Spojené státy v rámci geograficky určených krajů až do roku 1891, kdy tato povinnost byla zrušena zákonem *Judiciary Act of 1891* s tím, že poslední (spíše symbolické) pozůstatky zůstávají zachovány dodnes[17]. I z tohoto důvodu byl kladen takový důraz na původ soudců[18]. Dalším

---

[12] George Washington při jmenování soudců kladl důraz na to, aby soudci pocházeli z různých oblastí Spojených států, proto se členy Soudu stali: John Rutledge (Jižní Karolina), William Cushing (Massechusets), James Wilson (Pennsylvania), John Blair (Virginia), James Iredell (Severní Karolina).

[13] Judiciary Act of 1789, ch. 20, 1 Stat 73., Sec. 1

[14] MCGUIRE, Kevin T. The Institutionalization of the U.S. Supreme Court. *Political Analysis* [online]. 2004, č. 12 [cit. 2013-03-10]. Dostupné z: http://faculty.washington.edu/jwilker/571/571readings/McGuire.pdf.

[15] HUNTINGTON, Samuel P. *Political Order in Changing Societies*, New Haven, CT: Yale University Press, s. 20.

[16] Viz níže, podkapitoly 2.2 a 2.3

[17] Každý soudce má projednávat určitá „prozatímní odvolání“ (interlocutory appeals), ze specifických krajů, která může sám rozhodnout nebo rozhodnout že o nich bude jednat plénum Nejvyššího soudu. Z povinnosti jezdit po krajích plynou i letní prázdniny Soudu, jelikož právě letní prázdniny byly dobou, kdy soudci objížděli svůj kraj (pravděpodobně proto, že tehdejší silnice byly průjezdnější v létě).

[18] Idea byla taková, že přesto, že je soudce členem Nejvyššího soudu, bude mu bližší rozhodovat o věcech z jeho kraje.

významným symbolem institucionalizace je stále sídlo Soudu. Toho se mu dostalo v roce 1935. To, že Soudu byla přidělena jeho stávající budova, je bezpochyby uznáním jeho výjimečného statutu[19].

Demografie ale při jmenování soudců v minulosti hrála spíše větší než menší roli. Až do roku 1967, kdy byl jmenován soudce Thurgood Marshall, u Soudu nesloužili žádní afroameričané a první žena se stala soudkyní dokonce až v roce 1981, kdy byla jmenována Sandra Day O'Connor. I z náboženského hlediska došlo v rámci Soudu ke změně. Po prvních bezmála padesát let byli soudci protestanté. První katolickým soudcem se stal Roger Brooke Taney, jmenován v roce 1836 a první židovský soudce, Louis Brandeis, byl jmenován v roce 1916.

Zatímco z náboženského a rasového, respektive etnického pohledu došlo k větší diverzifikaci, z profesního ohledu naopak došlo k větší homogenitě. V minulosti soudci sloužili na rozličných pozicích, například ve vládě, ve federálním nebo státním zákonodárném sboru či v soukromých právních praxích. V posledních padesáti letech však soudci byli většinou jmenováni z pozic u federálních odvolacích soudů. Dokonce i univerzitní vzdělání začalo u soudců Nejvyššího soudu hrát roli – Harvard, Yale a Columbia jsou tři školy, které jsou velmi nadproporčně reprezentovány.[20]

Že je Nejvyšší soud dostatečně trvalý je zcela evidentní i proto, že od jeho vzniku neustále existuje. Huntington ale určuje trvalost nejen jako schopnost přetrvat, ale také jako schopnost sledovat své cíle i přes změnu vnějšího prostředí[21]. Nejvyšší soud je závislý na Kongresu a Prezidentu z hlediska finančních zdrojů. Jakkoliv je jeho existence na těchto institucích závislá, je mu stále garantována nezávislost jak Ústavou, tak příslušnou zákonnou úpravou, dalo by se tedy říci, že Nejvyšší soud je i přes svou závislost v americkém politickém systému s jeho systémem brzd a protivah trvalý a nemusí se o svou existenci ani v nejmenším strachovat. Stejně tak výše

[19] MCGUIRE, Kevin T. The Institutionalization of the U.S. Supreme Court. *Political Analysis* [online]. 2004, č. 12 [cit. 2013-03-10]. Dostupné z: http://faculty.washington.edu/jwilker/571/571readings/McGuire.pdf.

[20] Pro detailnější informace: NAVARRO SMELCER, Susan. Supreme Court Justices: Demographic Characteristics, Professional Experience, and Legal Education, 1789-2010. *Congressional Research Center* [online]. 2010 [cit. 2013-03-31]. Dostupné z: http://fpc.state.gov/documents/organization/132310.pdf

[21] HUNTINGTON, Samuel P. *Political Order in Changing Societies*, New Haven, CT: Yale University Press, s. 412.

zmíněná rostoucí finanční podpora[22] ze stranu Kongresu a prezidenta ukazuje, že důvěra těchto dalších ústavních institucí v Nejvyšší soud se nezmenšuje. Trvalosti se týká také vlastní administrativní aparát, který u Nejvyššího soudu čítá zhruba 500 zaměstnanců. Rostoucí rozsah působnosti[23] a vlastní administrativní zázemí jistě vypovídá o větší trvalosti Soudu.

Autonomie, tedy nezávislost na vnějším prostředí se do určité míry pojí s předchozími dvěma kategoriemi. Tato autonomie se velmi úzce pojí s možností Soudu určovat si svojí vlastní agendu. Tedy v podstatě se „rozhodovat, jestli budu rozhodovat". Dlouho Kongres kontrolovat to, o čem bude soud jednat. Po některých dřívějších úpravách vešla plně v platnost pravomoc Soudu vydávat *writ certiorari*[24] v roce 1891 a s ním také určitá míra sebekontroly. Tato pravomoc byla rozšířena v roce 1825, ale bylo to až v roce 1988, kdy byla soudu svěřená úplná volnost nad svou agendou.

2.1. Ústavní úprava a další zákonná úprava

Ústava Spojených států, stojíc na principu obecného práva, se soudní mocí zabývá v Článku III. První oddíl stanoví, že soudní moc je svěřena jednomu nejvyššímu soudu a dalším podřízeným soudům, které zřídí Kongres. Dále stanoví, že soudci jsou stanovováni trvale[25] a za dobu svého působení ve funkci mají pravidelně dostávat odměnu, která se nesmí snížit za dobu jejich působení ve funkci.

První odstavec druhého oddílu byl zčásti upraven Jedenáctým Dodatkem k Ústavě. Tento dodatek byl k Ústavě přidán 8.1. 1798, aby převrátil předchozí soudní rozhodnutí Soudu v případu *Chisholm v. Georgia*[26], které stanoví, že jednotlivé státy federace v žádném případě nejsou imunní

---

22 I se započítáním inflace příspěvek Nejvyššímu soudu v posledních pěti letech pravidelně narůstá.

23 Nikoliv však ve smyslu rozšiřování pravomocí, nýbrž ve smyslu zvětšujícího se počtu případů podaných k Nejvyššímu soudu.

24 Soud tímto *writem,* čili formálním, psaným příkazem, přikáže soudu nižšího stupně předat případ jinému, většinou Nejvyššímu soudu.

25 Doslova Ústava stanoví „...shall hold their Offices during good behavior..." Toto ustanovení bylo později vyloženo tak, že soudci jsou odvolatelní pouze impeachmentem. Řízení v tomto případě vede Senát, na základě podnětu od Sněmovny reprezentantů. Výše zmíněné frázi byla přidělena stejná váha jako vysokým zločinům a přečinům.

26 *Chisholm v. Georgia*, 2 U.S. (Dallas2) 419 (1793)

proti žalobám ze strany jednotlivých občanů. Tento Dodatek byl prvním, který byl přijat po přijetí *Bill of Rights*. Tento Dodatek tedy státům vrátil jejich *suverénní imunitu*, tedy nemožnost být souzen, pokud se imunity nevzdá nebo nedá svolení k soudnímu řízení. Spojené státy se této imunity zčásti vzdaly, především ve *Federal Tort Claims Act*[27]. Tento zákon zbavuje státy imunity v případě, že se dopustí bezpráví[28]. Na toto a další případy, kdy stát není, popřípadě je odpovědný, pochopitelně existuje extenzivní judikatura, jejíž analýza ale není cílem této práce.[29]

Druhý a třetí odstavec druhého oddílu stanoví věcnou příslušnost soudů, kdy Nejvyšší soud je zodpovědný za případy týkající se vyslanců, konzulů nebo jiných zástupců, také v případech, kdy je jednou ze stran stát. Ve všech ostatních případech ke Nejvyšší soud instancí odvolací jak ve věcech právních, tak ve věcech faktických[30] s tím, že výjimky může stanovit Kongres. Porotní soudy, jak je řečeno ve třetím odstavci, jsou příslušné pro všechny přestupky s výjimkou velezrady. Pokud není jednoznačné nebo nedošlo-li k přestupku na území některého ze států, rozhodne o místní příslušnosti Kongres.

Třetí oddíl pojednává o velezradě, které znamená srocování války proti Spojeným státům nebo stranění nepřátelům, jakož i pomáhání jim. Z velezrady musí být soudce usvědčen svědectvím nejméně dvou osob, pod přísahou nebo při veřejné přístupném soudu.

---

[27] Federal Tort Claims Act (FTCA) (60 Stat. 842)

[28] Do češtiny se vzhledem k odlišnostem mezi kontinentální a anglosaským právem *tort* nepřekládá. V podstatě se jedná o civilní křivdu, která nevyplývá z porušení smlouvy a nezahrnuje trestné činy. Přesný ekvivalent tedy v češtině neexistuje. Historicky se tento institut vyvinul v Anglii, pro případy nepřímého zavinění či nedbalosti, kde chybí zlý úmysl. V českém právu společně s rekodifikací občanského práva se v zákoně č. 89/2012 Sb., občanském zákoníku, hovoří v části čtyři, která pojednává o relativních majetkových právech, o tzv. o*bčanském deliktu* a *závazcích z deliktu*, pojmech, které by pojmu *tort* byly pravděpodobně nejblíže.

[29] Pro další studium je možné zmínit například případy: *Hollingsworth v. Virginia*, 3 U.S. 378 (1798) – kde Soud rozhodl, že jakékoliv probíhající soudní řízení proti státu má být zastaveno; *Hans v. Louisiana,* 134 U.S. 1 (1890) – kdy Soud rozhodl, že Jedenáctý Dodatek se nevztahuje pouze na občany cizích států, ale i na americké občany; *Alden v. Maine*, 527 U.S. 706 (1999) – kdy Soud stvrdil předchozí rozhodnutí; *Ex parte Young*, 209 U.S. 123 (1908) – kdy Soud rozhodl, že soudy mohou v některých případech přikázat či zakázat vládním činitelům nějaké činnosti, a pokud jsou tyto zákazy (*injunctions*) porušeny, mohou být tito činitelé souzeni; *Fitzpatrick v. Bitzer*, 427 U.S. 445 (1976) – kdy Soud rozhodl, že v některých případech mohou být vládní činitelé imunity zbaveni; *Central Virginia Community College v. Katz*, 546 U.S. 356 (2006) – kdy Soud rozhodl, že Kongres samotný může své činitele zbavit imunity v případě korupce; *Lapides v. Board of Regents of Univ. System of Ga.*, 535 U.S. 613 (2002) – kdy Soud rozhodl, že soud mohou dobrovolně upustit o práv státu svěřených v Jedenáctém Dodatku, pokud se jedná o případ, který je ze státního soudu přesunut před federální soud.

[30] V případě USA se tedy nejvyšší stupeň soudnictví nedělí na občanské a trestní pro jednu soustavu soudů a správní pro druhou soustavu soudů, naproti tomu je nejvyšší kontrolní instancí ve všech případech.

Co se týče zákonné úpravy soudnictví, bylo v minulosti vydáno celkem deset zákonů či pozměňujících zákonů. Ten první, *Judiciary Act of 1789*, vytvořil federální soudnictví. Další dva zákony, *Judiciary Act of 1802* a *Judiciary Act of 1802*, které přišly v rychlém sledu za sebou, se především snažily vypořádat se s povinností soudců soudit i jednotlivých krajů, přičemž ten první tuto povinnost omezil, ten druhý opět rozšířil na původní rozsah. V podobném duchu se nesly i další zákony, které se snažily vypořádat se v některých případech s pravomocemi a povinnostmi federálních soudců (*Judiciary Act of 1866 (Ch. 210, 14 Stat. 209)*, *Judiciary Act of 1891* a *Judiciary Act of 1925*), další měnily příslušnost některých případů ze státního na federální soudnictví nebo naopak (*Judiciary Act of 1866 (Ch. 288, 14 Stat. 306)*, *Judiciary Act of 1867* a *Judiciary Act of 1869*). Posledním zákonem upravujícím věcnou příslušnost Nejvyššího soudu je *Supreme Court Case Selections Act*[31]. Od přijetí tohoto funguje rozhodování o tom, zdali se Soud bude nebo nebude případem zabývat na diskreční bázi.

2.2. Pravomoci

Podle druhého oddílu Článku III, se soudní moc vztahuje na všechny případy, v právu a spravedlnosti, vyvstanuvší pod zákony Spojených států, smluv, které byly nebo budou uzavřeny příslušnými osobami ... a na všechny sporné otázky[32]. Toto ustanovení je často označováno pojmem *případ nebo spor*[33]. V souladu s tímto požadavkem se soudní moc omezuje na případy, kdy existuje určitý spor v oblasti práva obsaženého v Ústavě, federálních zákonech, smlouvách a námořním právu, také ale na spory mezi dvěma nebo více státy, státy a občany jiného stát než toho, který se spolu účastní a občanů odlišných států. V historii Soudu toto ustanovení bylo vykládáno velmi restriktivně, totiž že federální soudy nejsou kompetentní k tomu, aby vydávaly poradní stanoviska, ale pouze rozhodnutí v konkrétních případech[34]. Tento přístup se ale ke konci druhé třetiny začal

[31] Supreme Court Case Selections Act of 1988 (Pub.L. 100–352, 102 Stat. 662, enacted June 27, 1988, codified at 28 U.S.C. § 1257)

[32] Doslova: The judicial Power shall extend to all Cases, in Law and Equity, arising under this Constitution, the Laws of the United States, and Treaties made, or which shall be made, under their Authority ... to Controversies...

[33] Angl. *Case or Controversy.*

[34] FLETCHER, William A. The Case or Controversy Requirement in State Court Adjudication of Federal

měnit a obracet s několika rozhodnutími soudu, kdy byl judikováno, že tato část Ústavy se nevztahuje na federální soudy.[35] Jurisdikce soudu se nicméně stále dělí na originální či původní a odvolací.

Koncept původní jurisdikce znamená, že soudu je svěřena pravomoc vést povolit řízení, vést řízení a vydat rozhodnutí ve věcech právních a faktických. Jinými slovy, Nejvyšší soud Spojených států má pravomoc a možnost sám získávat důkazy a vést slyšení před soudem, stejně jako jakýkoliv další, civilní soud. Když soudní řízení probíhá v původní pravomoci soudu, toto rozhodnutí je konečné a není proti němu odvolání.

Soud má původní jurisdikci ve věcech velvyslanců, konzulů a věcí, v nichž je stranou stát. Na druhou stranu, Kongres poskytl možnost vést tato řízení také nižším federálním soudům, tudíž skutečnost je taková, že k Nejvyššímu soudu se zpravidla dostávají pouze případy, ve kterých je rozhodováno o více státech. V posledních letech to bývá pouze jeden či dva případy za rok. Toto umožňuje soudu zabývat se každým takovým případem velmi podrobně, což je potřeba už proto, že se jedná o veřejně sledované procesy.[36] Tyto případy se týkají většinou nejasnosti ohledně vlastnictví nemovitých či movitých věcí, případně nově vzniklé půdy[37].

Druhým typem jurisdikce je koncept o mnoho jiný. Odvolací jurisdikce je jednoduše moc svěřená soudu přezkoumávat rozhodnutí vydaná nižšími soudy a tato rozhodnutí zrušit, potvrdit, či vrátit k dalšímu přezkoumání.

Existují dvě možnosti, jak se případ může dostat k Nejvyššímu soudu. Skrze *writ certiorari* nebo skrze odvolání.

Skrze *writ certiorari* se k Nejvyššímu soudu dostane většina rozhodnutí. Jak bylo popsáno

Questions. *California Law Reveiw* [online]. 1990, roč. 77, č. 2 [cit. 2013-04-12]. Dostupné z: http://scholarship.law.berkeley.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1837&context=californialawreview.

35 Ibid.

36 Original jurisdiction. *Legal Information Institute* [online]. 2010 [cit. 2013-04-12]. Dostupné z: http://www.law.cornell.edu/wex/original_jurisdiction?quicktabs_3=0#quicktabs-3.

37 Například v roce 1998 v případě New Jersey v. New York (New Jersey v. New York, 523 U.S. 767 (1998) soud rozhodoval, jakému ze států náleží nově vzniklá půda v oblasti Ellis Island, který se rozšířil z důvodu zavážky odpadu.

výše, je tento *writ* petice postoupená Soudu stranou, který ve sporu neuspěla u nižšího soudu. Tato strana formálně žádá po Nejvyšším soudu, aby přezkoumal rozhodnutí, které pro ni nebylo příznivé. Je na vlastním uvážením soudu, zdali se tímto rozhodnutím bude zabývat nebo ne. Soud tedy nemusí rozhodnutí přezkoumávat, pokud nechce, a alespoň čtyři z devíti soudců musí hlasovat pro to, aby rozhodnutí bylo přezkoumáno. K *writu* musí strana přiložit faktický základ případu a argumenty, proč by se Soud měl právě tímto rozhodnutím zabývat. Tímto způsobem se k Soudu může dostat několik typů případů. Tím prvním typem jsou případy, kdy se zdá, že státní předpis porušuje federální předpis. V těchto případech Soud uplatní tzv. *Supremacy Clause*, která stanoví, že Ústava, federální zákony a smlouvy Spojených států amerických jsou nadřazené státním zákonům.[38]

Další možností, jak se před Soud mohou dostat případy skrze *writ certiorari* je ta, kdy se může zdát, že federální předpis, smlouva nebo státní předpis jsou v rozporu s ústavností. Jinými slovy, Nejvyšší soud má možnost soudního přezkumu[39]. Touto formou může Soud rozhodnout o ústavnosti norem federální vlády. Tato možnost pramení z principu separace mocí.

Skrze *writ* může také Soud slyšet všechny soudy, které spadají do kompetence a pocházejí od federálních odvolacích soudů. Toto ovšem musí opět pocházet z iniciativy jedné ze stran.

Druhou možností, jak se případy dostanou k Soudu je odvolání. Na rozdíl od možnosti první, je tyto případy Soud povinen slyšet. V tomto případě tedy nezáleží na vůli. Tyto případy jsou ale velmi vzácné, jsou to případy, které před soud přijdou, až když panel federálních oblastních soudů rozhodne o přípustnosti nebo nepřípustnosti projednání daného případu před Soudem.

2.3. Způsob jmenování soudců

Hlavními činiteli v procesu jmenování soudců jsou prezident, senátní Výboru pro

[38] "The Constitution of the United States," Článek VI, Oddíl 2.

[39] Angl. *Judicial review.* Přezkoumávání rozhodnutí není to samé jako soudní přezkum. Při přezkoumávání rozhodnutí se jedná o přezkum individuálního aktu, při soudním přezkumu se jedná o přezkum obecné normy platného psaného práva.

soudnictví[40] a Senát. Jak bylo zmíněno výše, prezident jmenuje soudce se souhlasem a poradou Senátu.[41] Jediný způsob, jak soudce odvolat je impeachment. Soudce Nejvyššího soudu byl takto žalován jen jednou a Senátem byl viny zproštěn.[42]

V minulosti byl Senát při udělování souhlasu daleko rychlejší, stejně jako byl prezident rychlejší při vybírání vlastního kandidáta. Denis Steven Rutkus tomuto fenoménu ve svém článku o rolích různých institucí při výběru soudce Nevyššího soudu připisuje několik důvodů:

- Od dob *Warrenova soudu*, tedy od 50. let, se Soud začal stávat kontroverzních místem kvůli několika rozhodnutím, která významně změnila americkou společnost a politiku. Tato moc Soudu v 60. letech donutila členy Výboru pro soudnictví k důkladnějšímu zhodnocení a zvážení kandidátů.
- V 70. a 80. letech bylo obecným trendem senátních výborů důkladně zkoumat nominace prezidenta. Tento zvyk pokračuje dodnes, kdy i v případě, že se jedná o nekontroverzního kandidáta, výbor provádí důkladné kontroly a vypracovává velmi podrobné posudky.
- Mnoho nominací soudců bylo v poslední době kontroverzních z různých důvodů, především pak jejich zázemí, kvalifikace, či ideologické orientace.
- Prezidenti mají tendenci veřejně prohlašovat, jaké hodnoty považují za důležité při výběru kandidáta. Toto může u senátorů s opačným názorem okamžitě vyvolat nedůvěru.
- V posledních letech často byli soudci nominováni v době, kdy prezident byl z jedné politické strany, ale senátní většina byla na straně druhé.
- Narůstající poměr rozhodnutí o jeden hlas utvrdil senátory v tom, že i jeden soudce může významně ovlivnit ideologii celého Soudu.[43]

[40] Angl. *Judiciary committee*

[41] I tento ústavní princip byl ale několikrát porušen, když byli soudci jmenováni v době, kdy Senát zrovna nezasedal. Tato jmenování ale podléhala schválení Senátem v okamžiku, kdy Senát opět začal zasedat.

[42] V roce 1804 Sněmovna hlasovala pro odvolání soudce Samuela Chase. Hlasování, aby Chase, oddaný republikán a kritik jeffersonových federalistických názorů. V roce 1805 proběhlo slyšení v Senátu, byl Chase zproštěn viny, jelikož Senát neměl potřebnou dvoutřetinovou většinu v žádném z důvodů navrhovaných Sněmovnou.

[43] RUTKUS, Denis Steven. Supreme Court Appointment Process: Roles of the President, Judiciary Committee, and

Co se týče poradní role Senátu, někteří odborníci se domnívají, že Senát má aktivně prezidentu při výběru kandidáta radit, jiní se domnívají, že jde spíše o formální možnost jednotlivých senátorů vyjádřit se ke kandidátovi.[44] Je však slušností konzultovat s předsedy obou senátních stran, jakož i se Senátory ze státu, ze kterého daný soudce pochází, jelikož obyčejně senátoři z kandidátova domovského státu hlasují vždy pro jmenování tohoto kandidáta.[45] Kromě porady Senátu se prezident můžu a zpravidla se i obrací na svoji vlastní administrativu a poradce. Toto je ale v poslední době čím dál komplikovanější, jelikož i prezidentova administrativa se stává čím dál tím fragmentovanější a zájmové skupiny v ní přirozeně sledují své cíle.[46]

Prezidentovi se tedy rozhodně dostane pomoci při výběru vhodného kandidáty, ale jaká jsou vlastně kritéria pro konečné určení kandidáta? Tato kriteria se pochopitelně mění podle preferencí prezidenta. Může to být snaha o prosazení svých politických zájmů v další federální instituci, ale také snaha o nominování co nejkvalifikovanějšího soudce. Jisté však je, že prezidenti při výběru kandidáta zvažují mnoho proměnných.

Téměř všichni prezidenti bezpochyby uvažují o politické orientaci daného kandidáta, jelikož jsou „po většinu času orientovaní na výsledky. To znamená, že chtějí, aby mezi Soudci byli takoví, kteří budou případy posuzovat shodně s politickou orientací prezidenta.“[47] Prezident bude pravděpodobně také zvažovat reakci v obvodech či státech, ve kterých se obvykle sám těší velké podpoře, toto se však do určité míry pojí s předchozím důvodem, jelikož prezidentovi nakloněný kandidát bude pravděpodobně vyhovovat i voličům, kteří jsou nakloněni prezidentovi, pokud bude kandidát dostatečně profesionálně kvalifikovaný. Dalším z kritérií je také pohlaví, rasa a náboženství, o kterých bylo pojednáno výše, kdy se prezidenti snaží o určitou vyrovnanost,

Senate. In: *CRS Report for Congress* [online]. 2005 [cit. 2013-04-13]. Dostupné z: http://fpc.state.gov/documents/organization/50146.pdf.

44 Ibid.

45 Ibid.

46 YALOF, David Alistair. *Pursuit of Justices: Presidential Politics and the Selection of Supreme Court Nominees*. Chicago: University of Chicago Press, 1999, s. 3.

47 STOOKEY, John A. a George L. WATSON. *Shaping America: the Politics of Supreme Court Appointments*. New York: HarperCollins College Publishers, 1995, s. 58-59.

případně se mohou snažit získat hlasy té které minority, ze které daný kandidát pochází.

K těmto osobním či politickým důvodům ale jistě náleží také tyto další – odměna za osobní či politickou pomoc v minulosti ze strany kandidáta; ztělesňování některých principů či hodnot, které si prezident zvláště cení; výše zmíněné pěstování politické podpory; opatření si bezpečného kandidáta, tedy kandidáta, který svou ideologii nezmění v průběhu svého působení; výběr co nejkvalifikovanějšího kandidáta.[48]

Prezidenti hledají vysokou úroveň kvalifikace také kvůli velké složitosti a náročnosti případů projednávaných u Soudu, s čímž souhlasí i Americká advokátní komora[49]: „Důležitost, rozsah a komplexnost témat posuzovaných před Nejvyšším soudem, důležitost společenských problému v těchto sporech obsažených, potřeba kompromisu a mediace mezi tradicí a změnou a náročnost rejstříku Nejvyššího soudu jsou faktory, které vyžadují výjimečné schopnosti.“[50] Tedy přesto, že žádný zákon nevyžaduje, aby soudce Nejvyššího soudu byl právník, zatím každý ze soudců byl.

Když je vybrán vhodný kandidát, začíná vyšetřování zázemí, kdy se zkoumají na jedné straně profesionální zásluhy a na straně druhé kandidátovo soukromí.[51] Vyšetřování soukromí je řízeno Federálním úřadem pro vyšetřování (FBI)[52] a vyšetřování přezkum zásluh probíhá jak v senátním výboru, tak v Bílém domě[53]. Je snaha toto vyšetřování udržet mimo zrak médií a mimo

---

48 Ibid, s. 59.

49 Velkým příznivcem Americké advokátní komory nebyl George W. Bush, který fakticky ukončil její fungování v procesu jmenování soudců. RATNER, Vic. Bush Dumps Bar Ratings of Judges. *Abc News* [online]. [cit. 2013-05-31]. Dostupné z: http://abcnews.go.com/US/story?id=93753&page=1#.UahyCNJShBk.

50 American Bar Association, *The ABA Standing Committe on Federal judiciary; What It Is and How it Works, 2003* [online] [cit. 2013-02-11], s. 9-10.

51 RUTKUS, Denis Steven. Supreme Court Appointment Process: Roles of the President, Judiciary Committee, and Senate. In: *CRS Report for Congress* [online]. 2005 [cit. 2013-04-13]. Dostupné z: http://fpc.state.gov/documents/organization/50146.pdf

52 Je třeba nemít pochyby o zázemí kandidáta, jak ilustruje případ z roku 1969, kdy Richard M. Nixon nominoval Clementa F. Haynswortha. V tomto případě, jak říkají Stookey a Watson, „pokud si prezident neopatří důkladné prověrky, mohou nastat potíže.“ Kontrola FBI totiž objevila neobjasnitelné finanční transakce. Aby toto nebylo málo, Nixonova administrativa zanedlouho poté učinila další návrh, opět nepromyšlený. Byl nominovát Harrold Carswell, opět bez plné znalosti nedostatku, které měly později za následek neúspěch při prověrce FBI. STOOKEY, John A. a George L. WATSON. *Shaping America: the Politics of Supreme Court Appointments*. New York: HarperCollins College Publishers, 1995, s. 82.

53 Administrativa Bílého domu samozřejmě provádí vlastní vyšetřování již před samotným navržením kandidáta, aby zjistila, zdali existuje možnost, aby kandidát byl vůbec připuštěn k hlasování.

politické tlaky.

Po zpracování údajů o kandidátech zpravidla, které opět vzniklo z obyčeje probíhají slyšení soudce před Výborem pro soudnictví.[54] Tato slyšení obyčejně probíhala za zavřenými dveřmi, nicméně v průběhu dvacátého století, i kvůli větší politizaci soudu, se slyšení stávala čím dál tím veřejnějšími. Slyšení jsou značně formalizovaná a jejich hlavním cílem je dotazování kandidáta na jeho názory, kvalifikaci, nesrovnalosti, které mohou vyvstat z prověrek. Nominovaný nicméně může odmítnout odpovídat na dotazy, které by později mohly přijít před vlastní slyšení Soudu, aby tak předem neprozradil svůj hlas.[55] Výbor pak zpracuje zprávu, kterou posléze předá celému Senátu, který po další sérii slyšení a projevů o kandidátu hlasuje hlasováním podle jména.

Toto výše popsané, formalizované a velmi důkladné posuzování kandidátů značně snižuje šance prezidenta, aby mohl jmenovat osobu, která je podle něj ideální. Musí vždy zvažovat a vybírat z možností, o kterých si myslí, že by mohly projít skrutiniem kontrol, posudků, křížových výslechů a na závěr i samotným hlasováním.

V praxi tedy prezident, pokud chce opravdu ovlivnit politickou ideologii Nejvyššího soudu a, například, zvrátit rovnováhu 4-4[56] mezi republikány a demokraty, musí doufat, že pokud se kandidát opravdu soudcem stane, nebude například některým ze seniornějších soudců ovlivněn natolik, že by v klíčových situacích mohl volit jiným způsobem, než by prezident očekával nebo

[54] Výbor byl vytvořen v roce 1816, ale vzhledem k tomu, že až do Občanské války bylo Výboru svěřeno posuzování kandidátů pouze na návrh senátu, probíhala slyšení pouze zhruba v jednom ze tří případů. V roce 1868 Senát ale rozhodl, že všechny nominace by měly být svěřeny vhodným komisím. Jediné výjimky byly tyto nominace: Edwin M. Stanton v roce 1869 (v době nominace Ministr války); Edward D. White v roce 1894 (Senátor); Joseph M. McKenna v roce 1897 (Ministr spravedlnosti); opět Edward D. White again, v roce, tentokrát na místo Předsedy; William Howard Taft v roce 1921 (bývalý prezident); George Sutherland v roce 1922 (bývalý senátor); a James F. Byrnes v roce 1941 (senátor). Jistě není náhodou, že ti kandidáti, kteří nebyli posuzováni před Výborem, měli v době své nominace nebo v minulosti zkušenost s federální vládou, respektive legislativou. RUTKUS, Denis Steven. Supreme Court Nominations, 1789 - 2009: Actions by the Senate, the Judiciary Committee, and the President. *CRS* [online]. 2009 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://assets.opencrs.com/rpts/RL33225_20090513.pdf

[55] RUTKUS, Denis Steven. Questioning Supreme Court Nominees About Their Views on Legal or Constitutional Issues: A Recurring Issue. *CRS* [online]. 2010 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://www.fas.org/sgp/crs/misc/R41300.pdf.

[56] Dle analýzy Spaethovy databáze se téměř každý ze soudců někdy ocitne v pozici, kdy on je *swing vote*, tedy hlas, který v konečné situaci rozhodne o případu. Rozdíl mezi soudci v tomto případě je, že někteří, umírnění či průměrní (v angličtině se používá termín *mean justice*) se v těchto pozicích ocitnou o mnoho častěji než ti, kteří jsou znatelně vyhraněnější jednotlivým směrem.

nezmění své politické preference v průběhu svého působení u Nejvyššího soudu.

Je potom na úvaze prezidenta, jestli raději nechá jedno místo neobsazené po delší dobu a pokusí se prosadit kontroverznější kandidáty s tím, že pokud uspěje, bude mít v soudních lavicích velmi loajálních soudce, nebo zdali shledá podobný postup za zbytečně dlouhý (a například potenciálně nebezpečný pro jeho vlastní preference) a nominuje umírněnějšího soudce.

Prezident se může rozhodnout pro obsazení pozice kandidátem, který bude prosazovat prezidentovy zájmy, přičemž není jisté, zdali soudce bude tyto zájmy prosazovat po celou dobu svého působení u Soudu, jelikož výzkum ukazuje, že ideologické preference většiny soudců se v průběhu času mění – jsou méně extrémní a občas může dojít i k celkové ideologické změně.[57] Prezident se tak může rozhodnout pro jednodušší volbu, kdy se bude snažit využít Nejvyšší soud jako prostředek, díky kterému si ho budou lidé pamatovat pro významná rozhodnutí Soudu. Samozřejmě má prezident tím větší šanci ovlivnit Soud, čím více soudců jmenuje.

2.4. Další instituce ovlivňující Nejvyšší soud

V americkém systému tzv. c*hecks and balances* slouží Nejvyšší soud primárně jako kontrola ústavnosti.[58] Vezmeme-li v úvahu kromě prezidenta a legislativy ještě další instituce ovlivňující Nejvyšší v jeho rozhodování, budou to jistě také další soudy, které mohou, podobně jako například v České republice vycházet z jiných právních principů a uvažovat spíše formalističtěji, zatímco soudy fungující jako kontrola ústavnosti, se pohybují spíše v principech přirozeného práva a ekvity.

---

[57] EPSTEIN, Lee, Andrew D. MARTIN, Kevin M. QUINN a Jeffrey A. SEGAL. Ideological Drift Among Supreme Court Justices: Who, When and How Important?. *Northwestern University Law Review* [online]. 2007, roč. 101, č. 4 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://www.law.northwestern.edu/lawreview/v101/n4/1483/LR101n4Epstein.pdf, s. 1479.

[58] Může prohlásit jak zákony Kongresu, tak jednání exekutivy za protiústavní, ne druhou stranu soudci jsou jmenováni prezidentem, který zároveň může udělit amnestii federálním zločincům, legislativa naproti tomu tvoří nižší federální soudy, čímž může do určité míry ovlivnit agendu Nejvyššího soudu, slouží jako soudce při *impeachmentu*, může navrhovat dodatky za účelem převrácení soudních rozhodnutí a v neposlední řadě také potvrzuje soudce. O vlivu prezidenta bude řeč ještě později. Za příklady poslouží jak konkrétní případy, tak změny ve způsobu posuzování případů v jednotlivých období. Zdá se, že prezident jistý vliv má, ale je do značné míry limitován mechanismem kontroly ze strany Senátu. Otázkou tedy zůstává, zdali, popřípadě nakolik se prezidentům podařilo ovlivnit rozhodování Soudu.

[59] HOLLÄNDER, Pavel. *Ústavněprávní argumentace*. Praha: Linde, 2003. ISBN 80-86131-37-8.

Církevní instituce samozřejmě na Nejvyšší soud vliv mají, ale pouze nepřímý. Jak bylo diskutováno výše, příslušnost k jednotlivému náboženství může hrát roli v posuzování jednotlivých případů.[60] Minimální vliv má armáda a policie, jakož i další instituce.

Největší vliv na Nejvyšší soud pravděpodobně má veřejnost.[61] Když je nálada ve veřejnosti liberální, Soud bude spíše nakloněn liberálním rozhodnutím a naopak.[62] Další otázkou, kterou se zabývají jak Epsteinová s Martinem, tak další akademici v čele s profesorem Friedmanem je proč. Friedman se domnívá, že soudci budou směřovat k vůli lidí proto, že Nejvyšší soud potřebuje podporu lidí k tomu, aby mohl být efektivní částí vlády.[63] Epsteinová a Martin na druhou stranu formulují názor, že soudci jsou také součástí veřejnosti a nejsou tedy ovlivňováni veřejností, nýbrž stejnými okolnostmi a vnějšími vlivy, jakými je ovlivňována sama veřejnost.[64] Do jaké míry je však Nejvyšší soud veřejností ovlivněn není jisté.[65]

Zároveň je oprávněné předpokládat, že ve fungující demokracii, kterou Spojené státy jsou, by všechny vládní instituce měly reflektovat názor veřejnosti. Zároveň je ale nutné vzít v úvahu, že Nejvyšší soud nebyl vytvořen jako demokratická instituce jako taková.[66] Občané Spojených států by ale s největší pravděpodobností považovali za nepřípustné, aby Soud ve většině případů šel proti všeobecné náladě ve veřejnosti, což by mohlo vést ke ztrátě legitimity.[67]

Způsoby, kterými může názor veřejnosti ovlivnit Nejvyšší soud, jsou podle Bairdové dva:

---

60 Může se jednat o rozdíl v pojetí například morálky, přístupu k podnikání, pohledu na spravedlnost. BLOOM, Paul. Religion, Morality, Evolution. *Annual Review of Psychology* [online]. 2012 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://www.yale.edu/minddevlab/papers/religion-morality-evolution.pdf

61 CASILLAS, Christopher J., Peter K. ENNS a Patrick C. WOHLFARTH. How Public Opinion Constrains the U.S. Supreme Court. *American Journal of Political Science* [online]. 2010 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://falcon.arts.cornell.edu/pe52/CEW_ajps2011.pdf, s. 5., EPSTEIN, Lee a Andrew D. MARTIN. Does the Public Opinion Influence the Supreme Court?. *University of Pennsylvania Journal of Consitutional Law* [online]. 2008 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://epstein.usc.edu/research/supctEMPubOp.pdf, s. 2.

62 Ibid, s. 9.

63 FRIEDMAN, Barry. *The Will of the People*. New York: Farrar, Straus and Giroux, 2009. ISBN 978-0374532376.

64 EPSTEIN, Lee a Andrew D. MARTIN. Does the Public Opinion Influence the Supreme Court?. *University of Pennsylvania Journal of Consitutional Law* [online]. 2008 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://epstein.usc.edu/research/supctEMPubOp.pdf, s. 3.

65 Ibid., s. 10.

66 BAIRD, Vanessa. Influences on Supreme Court Decision Making. *University of Colorado at Boulder* [online]. 2001 [cit. 2013-05-21]. Dostupné z: http://sobek.colorado.edu/~bairdv/anonymous.pdf, s.7.

67 Ibid., s. 7.

přímý a nepřímý.[68] Nepřímý způsob ovlivnění rozhodování Soudu funguje skrze prezidenta a Kongres. Jelikož jak prezident, tak Kongres jsou voleni přímou volbou, a, teoreticky, reprezentují zájem veřejnosti, jsou vzhledem ke své účasti na procesu výběrů soudců odpovědní za složení Soudu.

Přímý způsob ovlivnění pak znamená přímou reakci soudců a jejich ideologické orientace na nálady veřejnosti, které se v průběhu času mění a soudci se mohou v případě markantní změny většinového názoru veřejnosti stát citlivějšími na reakci na určitá témata.[69]

Vliv zájmových skupin na samotná rozhodnutí Soudu je podle všeho nejasný. Jejich vliv na agendu Soudu, naproti tomu, byl popsán.[70] Zájmové skupiny pro soudnictví reprezentují podpůrnou strukturu a soudy by bez nich v zásadě nemohly existovat.[71] Argument v tomto případě je, že to jsou právě zájmové skupiny, které ve společnosti vytvářejí ideologické rozpory, které se prezentují také ochotou občanů dotčených konkrétním rozporem soudit se.[72]

2.5. Vývoj v ideologickém postoji Nejvyššího soudu od Druhé světové války dále (zejména v oblasti občanských práv)

Vývoj v ideologickém postoji Nejvyššího soudu je pro posouzení vlivu prezidenta velmi důležitý. Jsou to totiž právě jednotliví nominovaní soudci, kteří utváří názor soudu. Prezident tak, když se mu podaří nominovat někoho, kdo je mu ideologicky blízký[73] může ovlivnit rozhodnutí Soudu v některých případech. Zkusíme si toto ukázat na příkladu. Řekněme, že soudce A hlasoval během pěti let, kdy bylo konstantní složení Soudu, v případech týkajících se desegregace v osmi případech z deseti proti desegregačním tendencím, zároveň byl rozhodujícím hlasem vzhledem ke

[68] Ibid., s. 7.
[69] EPSTEIN, Lee a Andrew D. MARTIN. Does the Public Opinion Influence the Supreme Court?. *University of Pennsylvania Journal of Consitutional Law* [online]. 2008 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://epstein.usc.edu/research/supctEMPubOp.pdf, s. 12.
[70] BAIRD, Vanessa. Influences on Supreme Court Decision Making. *University of Colorado at Boulder* [online]. 2001 [cit. 2013-05-21]. Dostupné z: http://sobek.colorado.edu/~bairdv/anonymous.pdf, s.8.
[71] VANBERG, Georg. Legislative-Judicial Relations: A Game-Theoretic Approach to Constitutional Review. *Florida State University* [online]. 2001 [cit. 2013-05-21]. Dostupné z: http://www.unc.edu/~gvanberg/Judicial.pdf, s. 5.
[72] Ibid., s. 6.
[73] Tento člověk, jak bylo popsáno dříve, musí být zároveň buď natolik kvalifikovaný, že přesvědčí senátory opoziční strany, že je opravdu nejvhodnější kandidátem.

svému postavení.[74] V průběhu pátého roku ale oznámil rezignaci soudce B, který je, alespoň co se týče desegregace, konzervativnější než soudce A. Ze soudce A se tak rázem stává střední hlas, jelikož odešel soudce, který od něho byl na pomyslné škále napravo, tedy konzervativnější. Nyní vyvstává otázka, zdali je konzervativní prezident, který nemá zájem na tom, aby se měnila judikatura týkající se desegregace, nebo jestli je prezident liberální a má opačný zájem. Konzervativní prezident se v tuto chvíli bude snažit jmenovat soudce C, který bude opět napravo od soudce A, liberální prezident se bude snažit jmenovat soudce D, který by se nacházel na opačné straně škály.

Tento jednoduchý příklad pochopitelně ani zdaleka nemůže popsat mechanismus, jakým si prezidenti vybírají své kandidáty, jelikož do hry přicházejí také další faktory. Tím hlavním je, že nejen že se mění ideologie Soudu s každým jmenováním, ona se mění i za stále stejného složení s tím, jak se mění preference jednotlivých soudců.[75] Nejlepším příkladem je dle mnohých[76] soudce Harry A. Blackmun. Soudce sám prý namítal, že to nebyl on, komu se změnily preference, ale byl to sám soud.[77] Zářný příklad tohoto by mohl být jeho názor na trest smrti. V roce 1972 Blackmun byl proti rozhodnutí Soudu zrušit existující zákony povolující trest smrti[78], zatímco v roce 1994 již napsal, že od dnešního dne dále si již nebude zahrávat s mašinérií smrti.[79]

Prezidenti tak, mohou počítat s názorovou konzistencí dle předpoklad při jmenování v prvních několika letech, v těch následujících je přehodnocení názorů ze strany soudce téměř jisté a prezident, pokud chce alespoň nějakou názorovou konzistenci, by měl vybírat kandidáta raději méně blízkého jemu, ale stále ze stejné strany politického spektra, u nějž se dá předpokládat, že

---

[74] V této modelové situaci uvažujme, že rozhodování dalších soudců bylo opravdu konstantní a že soudce A byl opravdu ve všech případech týkajících se desegregace rozhodujícím hlasem.

[75] EPSTEIN, Lee, Andrew D. MARTIN, Kevin M. QUINN a Jeffrey A. SEGAL. Ideological Drift Among Supreme Court Justices: Who, When and How Important?. *Northwestern University Law Review* [online]. 2007, roč. 101, č. 4 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://www.law.northwestern.edu/lawreview/v101/n4/1483/LR101n4Epstein.pdf, s. 1485.

[76] Ibid, s. 1486.

[77] Ibid, s. 1486.

[78] *Furman v. Georgia*, 408 U.S. 238, 405 (1972).

[79] „From this day forward, I no longer shall tinker with the machinery of death.“ Callins v. Collins, 510 U.S. 1141, 1145 (1994).

jeho preference se změní jen málo (tedy že jeho názor je již dostatečně utvořený), než kandidáta, který je mu sice blízký v několika aspektech, ale v těch dalších se jeho názor liší nebo ještě není pevně utvořen[80] (i když je možné, že v určitých případech preference soudců změní již samotné okolnosti při jmenování)[81].

U soudců přesto funguje určitý předpoklad stability, který přijala za své jak veřejnost, tak i samotní rezidenti na základě intuice a empirického sledování. Ruger tento předpoklad považuje za téměř hegemonní.[82] Zároveň se ale vyjadřuje přímo proti tomuto předpokladu, když uvažuje, že „...když soudce jde k Nejvyššímu soudu Spojených států, jeho ústavní filozofie není plně vyvinutá... A kdyby se soudce za dobu svého působení u Soudu nevyvinul, byl bych touto osobou jako soudcem zklamaný.“[83]

Zatímco v době po Druhé světové válce byl počet konzervativních a liberálních rozhodnutí soudu jak v oblasti lidských práv (viz Obrázek 1), tak v dalších oblastech (viz Obrázek 2) relativně vyrovnaná, s nástupem Earla Warrena do funkce předsedy soudu se soud výrazně liberalizoval (viz Obrázek 3). Tento trend se dá připsat zejména dvěma vlivům. Přetrvávající demokratická většina, jež se zpočátku nemohla shodnout ve svých názorech na občanská práva se postupem času spojila a druhým důvodem je vyvinutí silné a institucionalizované občanskoprávní lobby, spojené se členy daných výborů.[84] V šedesátých byl jak Soud, tak prezident liberální v ohledu občanských práv. Kongres většinou s tímto trendem neměl problém a iniciativám soudnictví a prezidentovy kanceláře jen zřídka oponoval a téměř mezi těmito třemi stranami nebyl konflikt.[85] Toto se ale změnilo

---

80 EPSTEIN, Lee, Andrew D. MARTIN, Kevin M. QUINN a Jeffrey A. SEGAL. Ideological Drift Among Supreme Court Justices: Who, When and How Important?. *Northwestern University Law Review* [online]. 2007, roč. 101, č. 4 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://www.law.northwestern.edu/lawreview/v101/n4/1483/LR101n4Epstein.pdf, s. 1487.

81 Ibid, s. 1487.

82 RUGER, Theodore W. Justice Harry Blackmun and the Phenomenon of Judicial Preference Change. *Missouri Law Review* [online]. 2005, roč. 70 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: https://www.law.upenn.edu/cf/faculty/truger/workingpapers/70MoLRev1209(2005).pdf, s. 1218.

83 RUGER, Theodore W. Justice Harry Blackmun and the Phenomenon of Judicial Preference Change. *Missouri Law Review* [online]. 2005, roč. 70 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: https://www.law.upenn.edu/cf/faculty/truger/workingpapers/70MoLRev1209(2005).pdf, s. 1212.

84 ESKRIDGE JR., William N. Civil Rights Game. *California Law Review* [online]. 1991, roč. 79 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://digitalcommons.law.yale.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=4817&context=fss_papers, s. 617.

85 Ibid, s. 618.

v letech sedmdesátých, kdy se Kongres posunul dále nalevo, zatímco Soud, o něco méně, napravo. Kongres začal převracet některá rozhodnutí Soudu. S tímto posunem jistě souvisí odstoupení silného předsedy v osobě Earla Warrena 1969 a dalších liberálních soudců[86], na jejichž místa byli dosazeni konzervativnější soudci[87], jakož i předseda – Warren E. Burger.[88] I přes tyto změny byl Soud ještě v roce 1971 liberálnější než v roce 1962 i díky předchozím rozhodnutím na rozšíření občanských práv.[89] Tato liberální pozice Soudu ale vedla ke konfliktům s Kongresem, který začal Soud považovat za příliš aktivistický a rozpínavý.[90] Na druhé straně pomalu začínalo docházet ke změně, když se prezident (za doby, kdy byli ve funkci Carter a Nixon), a s přibývajícím časem i Soud, začali posouvat doprava. Ještě výraznější byl krok u prezidenta Reagana, který zvláště v oblasti interpretace některých občanskoprávních norem byl značně konzervativní.[91]

V 80. letech byl Rehnquistův soud o poznání konzervativnější[92] než předchozí a začal se také vypořádávat s interpretací některých precedentů nastavených předchozími soudy, především tím Warrenovým. Kdy byl ale konflikt ostřejší, bylo mezi Kongresem a prezidentem, především kvůli čím dál tím větší snaze prezidenta Reagana o zapojení se do politiky a legislativy.[93] V roce 1986 také demokraté vyhráli volby v Senátu, čili se konflikt ještě prohloubil, především kvůli Reaganově politice, později i kvůli soudcům, které jmenoval.[94] Od té doby se nicméně konflikt

---

86 John Marshall Harlan II sice byl jmenován Republikánem Eisenhowerem, ale byl jedním z liberálnějších Republikánem jmenovaných soudců, s téměř 65 % liberálních hlasů (spočítáno pomocí Spaethovy databáze). Abe Fortas byl jmenován demokratem Lyndonem B. Johnsonem a volil liberálně v 68 % případů.

87 Na Fortasovo místo nastoupil Harry Andrew Blackmun s velmi vyrovnaným poměrem liberálních a konzervativních hlasů, Harlana nahradil William Rehnquist, pozdější předseda soudu, který bývá považován za vůbec nejkonzervativnější, jmenovaný republikánem Ronaldem Raeganem.

88 Burger byl sice ze jmenovaných relativně nejvíce liberální, avšak v porovnání s Warrenem byl konzervativnější.

89 Mimo jiné *Louisiana v. United State,* 380 U.S. 145 (1965) a *United States v. Guest* 383 U.S. 745 (1966).

90 ESKRIDGE JR., William N. Civil Rights Game. *California Law Review* [online]. 1991, roč. 79 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://digitalcommons.law.yale.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=4817&context=fss_papers, s. 623.

91 Ibid, s. 624.

92 Především v letech 1987 a 1990 došlo k personálním změnám, kdy soudce Kennedy nahradil soudce Powella, respektive soudce Souter nahradil soudce Brennana.

93 Ronald Reagan bývá často spojován s konceptem imperiálního prezidentství Arthura J. Schlesingera, Jr., který pojednává o tom, že prezident se dostal mimo kontrolu a že pravomoci prezidenta se postupem času dostaly za hranice Ústavy. DUGGER, Ronnie. Ronald Reagan and the Imperial Presidency. *The Nation* [online]. 2004 [cit. 2013-05-31]. Dostupné z: http://www.thenation.com/article/ronald-reagan-and-imperial-presidency#.

94 Prvním soude Nejvyššího soudu, kterého Reagan jmenoval, byla první žena, Sandra Day O'Connor. O tom, že jmenuje ženu Reagan hovořil již při své první prezidentské kampani a O'Connor byla Senátem potvrzena jednohlasně, problematické byly další Reaganovy nominace, především nominace Roberta Borka, viz níže.

začal zmenšovat a v současné době jsou pozice vyrovnané.[95] Tomu tak může být i proto, že občanská práva již nejsou tak často agendou Soudu, respektive tato témata již nejsou tak kontroverzní jako dříve, kdy se jednalo především o rasovou a náboženskou rovnost.

3. Strategické a subjektivní rozhodování

Richard Allen Posner, americký právní teoretik, ekonom, a v současné době také soudce Odvolacího soudu Spojených států pro 7. obvod v roce 2003 se ve svém pamfletu proti soudci Nejvyššího soudu Williamu Douglasovi, jehož potkal během doby, kdy u Soudu sloužil jako pomocný právní úředník, neomezil pouze na Douglase, ale zhodnotil velmi subjektivně fungování celého soudu: „Nejvyšší soud je politický soud. Prostor pro vlastní uvážení může být ve své podstatě popsán jako legislativní, ale podmínky, v nichž tato "legislativa" operuje, jsou odlišné od těch, ve kterých operuje Kongres. Aniž by Soud měl legitimitu od voličů, třímá Diův blesk ve formě pravomoci zrušit platnost předpisů dalších větví vlády jejich prohlášením za neústavní. Aby byli soudci efektivní, musí přijmout určitá omezení jejich legislativní svévole. Musí se zabývat právem spíše než politikou.“[96]

Tento krátký odstavec subjektivně popisuje fungování Soudu jako takového a lze ho objevit mezi nekončícími stížnostmi na Douglasův alkoholismus, mnohoženství a lži.[97] Posner tímto velmi nevybíravým způsobem popsal to, z čeho není obviňován jen Nejvyšší soud Spojených států, ale také další soudy, jimž je svěřena kontrola ústavnosti – soudcovský aktivismus.[98] Soudcovský

---

95 Posledním aktuálním problémem je *Patient Protection and Affordable Care Act*.

96 POSNER, Richard Allen. The Anti-Hero. *Free Republic* [online]. 2003 [cit. 2013-05-07]. Dostupné z: http://www.freerepublic.com/focus/news/847746/posts.

97 Ibid.

98 Ze zahraničních právních teoretiků se jedná zejména o dva právní teoretiky šedesátých a sedmdesátých let, H.L.A. Harta (HART, H.L.A. *Pojem práva*. Praha: Prostor, 2004. ISBN 80-7260-103-2. a jiné) a Ronalda Dworkina (DWORKIN, Ronald. *Když se práva berou vážně*. Praha: Oikoymenh, 2001. a jiné). Tento pojem se v posledních letech ale rozšiřuje v návaznosti na některá rozhodnutí Ústavního soudu také v České republice, jeho popularizátorem je především Zdeněk Kühn, který na něj však, na rozdíl od dalších (Vojtěch Šimíček, Michal Bobek) nenahlíží pouze negativně: " Aktivismem stricto sensu rozumím rozhodování soudů, které vykládají a spoluvytváří vysoce neurčité právní principy nebo normy, event. řeší normativní konflikty s ohledem na fikci bezrozpornosti právního systému, případně modifikují apriorní význam právních norem v případě rozporu tohoto významu s účelem právní normy v individuálním případě (samozřejmě pokud je takováto modifikace s ohledem na všeobecně sdílené standardy výkladu práva možná). Rozhodnutí daná takovýmto výkladem obvykle doplňují dosavadní právo a mají významný celospolečenský dopad. Aktivismem largo sensu rozumím nadto též rozhodování

aktivismus je všeobecně akceptovanou ideou. Jeho základy můžeme spatřovat v několika aspektech.

Tím prvním je problematika rozsahu americké Ústavy, kterou mnozí považují za příliš stručnou a nekompletní. Při 4611 slovech v základním těle textu a 482 slovech v úvodních deseti dodatcích by bylo více než složité obsáhnout celý právní řád.[99] Jak bylo ale stanoveno v rozhodnutí *Marbury v. Madison* a později akceptováno americkými ústavními institucemi i laickou společností, měl by to být právě Nejvyšší soud, který má dotvářet ústavní principy a tím i platné právo. Otázkou však zůstává, do jaké míry je Soud oprávněn zasahovat do ústavních principů.

Dalším aspektem je jednoduše doba, ve které byla Ústava napsána. Je nemožné předpokládat, že od roku 1787, kdy byla Ústava přijata, budou všechny její principy stále platit. Její autoři jistě nepředpokládali rozsáhlé debaty o možnosti potratu, homosexuálních sňatků a dalších problémů moderní doby.[100]

Třetím aspektem je vše zmiňovaná pozice soudnictví v americkém politickém systému, kdy soudnictví vystupuje jako samostatná větev, která se bude snažit prosazovat své zájmy.[101]

Hlavním argumentem pro existenci zvýšené míry soudcovského aktivismu oproti setrvávání na starých principech je právě věk Ústavy a fakt, že vývoj společnosti změnil mnohé, tedy například že to, co před bezmála 250 lety bylo považováno za nemyslitelné je dnes běžnou praxí. Thomas Sowell k tomuto velmi střízlivě argumentuje, že soudcovský aktivismus je potřebný, avšak ne v té formě, o které psal Posner, kdy může aktivismus hraničit s libovůlí.[102]

soudů v situacích, kdy jejich rozhodnutí (lhostejno, z jakých norem vychází, tedy ať z norem určitých nebo neurčitých) bude mít dalekosáhlý dopad na politiku (např. stíhání vysoce postaveného politika – viz příklad současného stíhání Berlusconiho v Itálii, potencionální dopady Kubiceho zprávy před českými soudy, ať již v řízení trestním či v řízení na ochranu osobností atp.). Zatímco aktivismus v prvém pojetí může představovat problém pro soudce-formalistu, aktivismus v druhém pojetí bude představovat problém pro soudce, který není na zbývajících dvou mocech nezávislý, a proto se obává politického dopadu kauzy, kterou ovšem formálně vzato nějakým způsobem zcela jistě rozhodnout musí. Chápeme-li aktivismus takto, je aktivismus v obojím pojetí (largo i stricto sensu) nezbytnou součástí současné evropské justice, a současně vyvolává dodatečný apel na skutečnou nezávislost justice – čímž se vracíme zpět k otázce prvé, tedy jak takovouto nezávislost zajistit (na tomto blogu někdy později)." KÜHN, Zdeněk. Judicializace politiky aneb hrozí nám soudcovský stát?. Jiné právo [online]. 2006 [cit. 2013-05-07]. Dostupné z: http://jinepravo.blogspot.com/2006/11/judicializace-politiky-aneb-hroz-nm.html

[99] STANDLER, Ronald B. Is judicial Activism Bad?. *Dr. Ronald B. Standler* [online]. 2005 [cit. 2013-05-31]. Dostupné z: http://www.rbs0.com/judact.pdf, s. 2.

[100] Ibid., s. 2.

[101] Ibid., s. 4.

[102] SOWELL, Thomas. Judicial Activism Reconsidered. *Hoover Institution - Stanford University* [online]. 1989 [cit.

Snaha předpovědět rozhodování soudců jakýchkoliv soudů, ne jen toho amerického Nejvyššího jistě existovala již v dobách dávno minulých, nicméně až moderní věda, zejména rozvoj na poli statistiky u kvantitativního měření a psychologie u kvalitativního měření dal akademikům pojmosloví a potřebné nástroje a argumenty. Za tuto dobu se vyvinuly dva hlavní přístupy, z nichž se postupem času vyvinuly jejich další odnože – subjektivní[103] a strategický.

Subjektivní model kombinuje poznatky právního realismu, politologie, psychologie a ekonomie a tvrdí, že Nejvyšší soud rozhoduje případy na základě skutečností v jednotlivých případech vis-à-vis ideologickým postojům a hodnotám daného soudce.[104]

Subjektivní model pramení z nauky právních realistů 20. let 20. století, vedených Karlem Llewellynem a Jeromem Frankem, kteří se stavěli proti příliš formalizované a konzervativní právní nauce. Llewellyn a Frank nesouhlasili s tehdy rozšířenou myšlenkou, že soudci právo pouze nalézají, nýbrž domnívali se, stejně jako sir William Blackstone v 18. století, že by ho aplikací a interpretací měli sami dotvářet.[105]

S touto myšlenkou nezbývá než souhlasit, jelikož je těžké si představit, že by, byť i v sebestabilnější společnosti, byl jakýkoliv zákonodárce schopný předpovědět všechny potenciální spory a předem je kodifikovat. Nelze totiž, s největší pravděpodobností, předpovědět všechny kombinace chování, ke kterým může dojít. Pro dotváření práva proto existují obecné principy, obyčeje, *ekvita* či princip obecné spravedlnosti a v neposlední řadě také soudci.

Jak se ale soudci, ti, kteří mají zmíněné principy aplikovat, rozhodují? V případě Nejvyššího soudu se totiž dá předpokládat, a Segal se Spaethem tento argument také potvrzují, že když se konkrétní případ k Soudu dostane, budou mít obě strany pro svůj argument ústavní či zákonný podklad, popřípadě se budou opírat o další výkladové principy.[106]

2013-05-31]. Dostupné z: http://www.tsowell.com/Judicialact.pdf, s. 32.

[103] Angl. *attitudinal*

[104] SEGAL, Jeffrey A. a Harold J. SPAETH. *The Supreme Court and the Attitudinal Model Revisited*. London: Cambridge University Press, 2002, s. 86.

[105] Ibid., s. 87.

[106] Ibid., s. 32.

Poté, co C. Herman Pritchett v knize *The Roosevelt Court* systematicky a kvalitativně prozkoumal argumentaci soudců u nejednotných rozhodnutí mezi lety 1937 a 1947 a došel k názoru, že soudci jsou motivováni při rozhodování svými vlastními preferencemi,[107] prozkoumali Spaeth s Petersonem rozhodnutí Soudu kvantitativně. Spaeth definoval svou základní myšlenkou, tedy postoj soudce v konkrétním případu, jako relativně stálou, vzájemně související množinu přesvědčení o objektu a situaci. Objekt v tomto případě jsou přímí nebo nepřímí účastníci daného případu, zatímco situace je dominantní spor případu. Na základě těchto dvou tříd pak Spaeth s Petersonem vytvořili další kategorii, kde pro související objekty a situace vytvořili kategorie (základní svobody, soudcovská moc, federalismus) a na základě těchto kategorií vysvětlovali soudcovo chování podle toho, jak v daném případě volil.[108]

Spaeth později nadále stavěl na svém dosavadním výzkumu, tentokrát s Davidem Rohdem, kdy pomocí ekonomických konceptů vysvětlovali, jak se soudci rozhodují subjektivně. Společně určili, že rozhodnutí závisí na cílech, situacích a pravidlech.[109]

Cíle znamenají jednoduše to, že ti, kteří se účastní politického procesu, jsou orientovaní na výsledek, tudíž když si vybírají mezi několika alternativami, vyberou si vždy tu, která jim přinese největší prospěch. Každý soudce má tedy své preference o určitých oblastech veřejného života, a když činí rozhodnutí, činí ho za tím účelem, aby rozhodnutí finální bylo co nejblíže tomu jeho.[110]

Situace v tomto případě omezují, v jakých případech se bude model aplikovat. Existuje totiž předpoklad, že soudci se budou rozhodovat na základě svého přesvědčení - v meritu věci – v případě, že nejsou omezováni jinými institucemi, respektive že jiné instituce nemají zásadní vliv na jejich rozhodovací proces. Předpokládají, že v těchto případech to nebude jen subjektivní přístup

[107] DROBAK, John N. a Douglass C. NORTH. Understanding the Judicial Decision-Making: The Importance of Constraints on Non-Rational Deliberations. *Journal of Law and Policy* [online]. 2004, roč. 131, č. 26 [cit. 2013-05-10]. Dostupné z: http://digitalcommons.law.wustl.edu/cgi/viewcontent.cgi%3F, s. 136.

[108] SEGAL, Jeffrey A. a Harold J. SPAETH. *The Supreme Court and the Attitudinal Model Revisited*. London: Cambridge University Press, 2002, s. 91.

[109] Ibid., s. 92.

[110] DROBAK, John N. a Douglass C. NORTH. Understanding the Judicial Decision-Making: The Importance of Constraints on Non-Rational Deliberations. *Journal of Law and Policy* [online]. 2004, roč. 131, č. 26 [cit. 2013-05-10]. Dostupné z: http://digitalcommons.law.wustl.edu/cgi/viewcontent.cgi%3F, s. 142.

soudců, který bude mít vliv na jejich finální hlas, nýbrž že to budou také hodnoty, politické cíle a intuitivně odvozené předpoklady soudců o daném případě, které jsou založené na situacích, ve kterých se Soud nachází a pravidlech, kterými je ovlivňován.[111] Zjednodušeně řečeno, soudci se budou rozhodovat, zdali případ přezkoumávat, pokud budou mít zájem a reálnou možnost toho, že konečné rozhodnutí v meritu věci bude korespondovat s jejich názory.

Pro rozhodování soudců existují pravidla, a to jak pravidla formální, tak neformální. V této kategorii se Spaeth s Rohdem mírně dostávají do strategického modelu rozhodování, když ji nazývají *racionálně upřímným chováním*[112]. Pro toto chování existuje pět následujících důvodů.

1. Nejvyšší soud disponuje kontrolou nad tím, kterým případem se bude zabývat a kterým ne. Tohle sice neznamená, že se soudci budou rozhodovat podle vlastního přesvědčení, ale podle Spaethe a Rohdeho je to pro subjektivní přístup k rozhodování nutností.[113]
2. Druhým faktorem je neexistující odpovědnost občanům. Soudci, do své funkce nevoleni voliči přímo. Nemusí tedy, na rozdíl od soudců federálních soudů v některých státech, vnímat nálady ve společnosti.[114] Není však pravděpodobné, že by soudci nálady ve společnosti nevnímali a jejich rozhodnutí nebyla tlakem veřejnosti ovlivněna. Je to totiž právě souhlas a podpora veřejnosti, která slovu Soudu (ale i soudů obecně) propůjčuje váhu. Soudci navíc názorem veřejnosti mohou být ovlivněni i nepřímo, popřípadě nevědomky.
3. Vedle odpovědnosti občanům existuje také politická odpovědnost Soudu[115]. Kongres, jak bylo zmíněno výše, může soudce odvolat impeachmentem. Toto se však stalo pouze jednou a následné hlasování o odvolání nebylo úspěšné. Případ prezidenta Nixona může být

[111] SEGAL, Jeffrey A. a Harold J. SPAETH. *The Supreme Court and the Attitudinal Model Revisited*. London: Cambridge University Press, 2002, s. 96.
[112] BONNEAU, Chris W. a Thomas H. HAMMOND. Strategic Rationality, Sincere Rationality, and Bounded Rationality on the U.S. Supreme Court. *Presented at the Annual Meeting of the American Political Science Association* [online]. 2005 [cit. 2013-05-10]. Dostupné z: http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=1015351, s. 21.
[113] SEGAL, Jeffrey A. a Harold J. SPAETH. *The Supreme Court and the Attitudinal Model Revisited*. London: Cambridge University Press, 2002, s. 93.
[114] Ibid., s. 94.
[115] Ibid., s. 94.

varováním pro prezidenty, že v závažných případech nemusí ani to, že prezident daného soudce jmenoval hrát v jeho prospěch. Tři soudci dosazení Nixonem totiž v případě *United States v. Nixon* totiž hlasovali pro uvolnění watergateských nahrávek a tím udělili Nixonovi poslední „ránu z milosti“, která ho donutila rezignovat.[116] I většiny potřebné k přehlasování rozhodnutí Soudu se v minulosti ukázaly jako těžko dosažitelné, když rozhodnutí bylo převráceno jen pětkrát: Jedenáctý dodatek (1798) převrátil rozhodnutí *Chisholm v. Georgia*[117], které umožnilo jednotlivcům žalovat státy u federálních soudů; Čtrnáctý dodatek (1868), který převrátil rozhodnutí *Scott v. Sandford*[118], které neumožnovalo Afroameričanům mít americké občanství; Šestnáctý dodatek, který převrátil rozhodnutí *Pollock v. Farmer's Loan and Trust Company*[119], které zneplatnilo federální daň z příjmu; Devatenáctý dodatek (1920) převrátil rozhodnutí *Minor v. Happersett*[120], které zabraňovalo Čtrnáctému dodatku svěřit ženám volební právo; a Dvacátý šestý dodatek (1971), který převrátil rozhodnutí *Oregon v. Mitchell*[121], které zrušilo federální zákon umožňující osmnáctiletým volit.

4. Další, poněkud subjektivnější kategorií, jsou vlastní ambice soudce. Ty, z toho důvodu, že v americkém soudnictví není vyššího místa, nejsou pravděpodobně velkým motivátorem a v minulosti se stalo pouze třikrát, že by soudce odstoupil ze své pozice, aby šel pracovat někde jinde – v roce 1916 Charles Evans Hughes rezignoval, aby mohl kandidovat na prezidenta; v roce 1942, ve stínech Druhé světové války rezignoval James Byrnes, aby pomohl prezidentovi Rooseveltovi v oblasti ekonomické stabilizace; a v roce 1965, kdy prezident Johnson přesvědčil Arthura Goldberga, aby se stal ambasadorem OSN za účelem vyjednávání o konci války ve Vietnamu.[122]

[116] *United States v. Nixon*, 418 U.S. 683 (1974)
[117] *Chisholm v. Georgia*, 2 U.S. (2 Dall.) 419 (1793).
[118] *Dred Scott v. Sandford*, 60 U.S. 393 (1857).
[119] *Pollock v. Farmers' Loan & Trust Company*, 157 U.S. 429 (1895).
[120] *Minor v. Happersett*, 88 U.S. 162 (1875).
[121] *Oregon v. Mitchell*, 400 U.S. 112 (1970).
[122] SEGAL, Jeffrey A. a Harold J. SPAETH. *The Supreme Court and the Attitudinal Model Revisited*. London: Cambridge University Press, 2002, s. 95-96.

5. Jako poslední kategorie figuruje to, že proti rozhodnutím Soudu není odvolání, soudci se tedy nemusí ohlížet na to, zdali jejich rozhodnutí nemůže zvrátit nějaká vyšší instance (o možnosti převrácení soudního rozhodnutí viz výše).[123]

Strategický přístup, oproti přístupu subjektivnímu, počítá se soudci jako s racionálně politicky uvažujícími účastníky boje o moc, v podstatě, díky precedenčnímu právu, jako dalšího zákonodárce s tím, že „každý zákonodárce prosazuje svůj vlastní zájem a v rámci strategického chování si jednotlivci uvědomují vzájemnou závislost jejich činů s ohledem na budoucí chování a působení instituce, které jsou členy.“[124]

Strategický přístup do jisté míry navazuje na Pritchettovy ideje, nicméně přichází až ke konci 80. let v eseji Briana A. Markse[125]. Na případ týkající se interpretace předpisů ministerstva školství zakazujících pohlavní zneužívání *Grove City v. Bell* [126] Marks aplikuje ekonomickou metodologii. Sice se ještě nedá eho náhled považovat za strategický, nicméně zkoumá interakci mezi legislativou a soudnictvím (kterou také nazývá *hrou na smlouvání*[127]). V rámci této hry Marks poukazuje na možnost Kongresu převrátit rozhodnutí Soudu a dodává, že tato možnost soudce do určité míry svazuje.

Předpokladem strategického přístupu je, že soudci rozumí legislativnímu procesu a uvědomují si, jaké politické preference má Kongres, jinak řečeno uvědomují si, zdali je náladu v Kongresu spíše liberální nebo konzervativní, popřípadě dokonce v jakých odvětvích by se preference mohly lišit.[128] Primárním a základním výstupem potom je, že Kongres bude mít tendenci

---

[123] Ibid., s. 96.

[124] SPILLER, Pablo T. a Rafael GELY. Strategic Judicial Decision Making. NBER Working Paper Series [online]. 2007 [cit. 2013-01-13]. Dostupné z: http://www.nber.org/papersw13321, s. 3.

[125] MARKS, Brian A. A Model of Judicial Influence on Congressional Policy Making: Grove City College v. Bell. Oxford Journals [online]. 1988 [cit. 2013-05-12]. Dostupné z: http://jleo.oxfordjournals.org/content/early/2012/05/10/jleo.ews010.full

[126] *Grove City College v. Bell*, 465 U.S. 555 (1984).

[127] Angl. b*argaining game*. MARKS, Brian A. A Model of Judicial Influence on Congressional Policy Making: Grove City College v. Bell. Oxford Journals [online]. 1988 [cit. 2013-05-12]. Dostupné z: http://jleo.oxfordjournals.org/content/early/2012/05/10/jleo.ews010.full, s. 21

[128] SPILLER, Pablo T. a Rafael GELY. Strategic Judicial Decision Making. NBER Working Paper Series [online]. 2007 [cit. 2013-01-13]. Dostupné z: http://www.nber.org/papersw13321, s. 3.

se podřídit rozhodnutím Soudu, na druhou pokud se soudci rozhodují na základě politických přesvědčení (při zachování strategického přístupu), je v jejich zájmu, aby jejich rozhodnutí byla chráněna před převrácením.[129]

V případě, kdy se Senát i Sněmovna reprezentantů dohodnou na alternativě k rozhodnutí Nejvyššího soudu, stává se toto rozhodnutí zákonem[130] a soudci se dle výše zmíněné ekonomické nauky snaží maximalizovat svůj užitek, tudíž se budou rozhodovat strategicky, aby Kongres nepřevrátil jejich rozhodnutí. Dalo by se tedy předpokládat, že se Soud bude rozhodovat pouze v mezích, které jsou mu umožněny Kongresem a prezidentem, přitom, pokud preference soudce-mediána spadají mezi ideologické preference většiny potřebné k převrácení rozhodnutí Soudu kongresu a Sněmovny reprezentantů, je Soud ve svém rozhodování teoreticky neomezený[131], a pokud tomu tak není, je Soud omezený právě rozdílem v preferencích obou komor, aby se vyhnul tomu, že bude jeho rozhodnutí převráceno.[132]

Pro shrnutí: strategický přístup předpokládá, že soudci jsou, jako všichni ostatní, ekonomicky uvažující jedinci orientovaní na budoucnost. Mají velmi dobře definované a stabilní politické preference a ve své interakci s ostatními politickými činiteli jsou strategičtí. Tedy že když formulují svá rozhodnutí, zvažují potenciální reakce jejich politických konkurentů (zde se v podstatě nemusí jednat pouze o Kongres a prezidenta, může jít i o reakce dalších vládních i nevládních úřadů a v neposlední řadě také nižších soudů).

Subjektivní přístup, naproti tomu, předpokládá, že soudci se spoléhají jen na své preference

---

[129] Ibid., s. 4.

[130] Pochopitelně, čím ideologicky vzdálenější si Sněmovna se Senátem jsou, tím méně pravděpodobné je, že se dohodnou na alternativě k rozhodnutí Soudu. Představíme-li si pomyslnou osu, kdy Senát bude například velmi konzervativní a Sněmovna velmi liberální, bude muset být rozhodnutí Soudu buď liberálnější nebo konzervativnější než obě komory Kongresu, aby měl Kongres jako celek možnost toto rozhodnutí převrátit. Čím vzádenější si tedy na pomyslné ose budou obě komory, tím méně pravděpodobné je, že mezi sebou dosáhnou kompromisu a převrátí rozhodnutí Soudu, jelikož v rámci pomyslného politického spektra zůstává méně prostoru, kde se mimo úsečku mezi komorami může nacházet Soud. Je navíc nepravděpodobobné, že by Soud, kde jsou většinou jak liberální, tak konzervativní soudci, rozhodl natolik ideologicky extrémně.

[131] To z toho důvodu, že bude Soud vydávat rozhodnutí, která by sice nemusela obstát v jedné komoře, ale obstojí v té druhé.

[132] Ibid., s. 4.

a další politické hráče neberou v úvahu, zároveň představuje teoretické a názvoslovné východisko pro přístup strategický.

4. Kvantitativní analýza rozhodování soudců v případech v oblasti lidských práv

Jednoduchým nástrojem pro kvantitativní analýzu rozhodování soudců je *U.S: Supreme Court Database.*[133] Jedná se o projekt profesora Harolda J. Spaetha, který v jednom souboru dat klasifikuje všechny hlasy soudců ve všech projednávaných případech od roku 1946 do roku 2011. pro účely této práce je podstatná především klasifikace na liberální a konzervativní rozhodnutí a kategorizace případů na jednotlivé okruhy, kdy hlavní pozornost bude směřovat k rozhodnutím v oblasti lidských práv.

Tato částečná analýza samozřejmě nemá ambice popsat komplexně to, zdali prezidenti byli úspěšní při jmenování soudců, kteří by za doby své působnosti o Soudu volili podle politického přesvědčení prezidenta, nicméně v minulosti několik takových pokusů bylo. Za zmínku stojí přinejmenší dva: tzv. *Segal-Cover Score* a *Martin-Quinn Score*.

Segal-Cover Score se kromě ideologie soudce snaží změřit také jeho kvalifikaci a činí tak analýzou článků, z vybraných novin[134] které vyšly před uvedením soudce do funkce[135]. Tato skóre, protože jsou založena na tom, jak byly názory soudců chápány před jejich zvolení, nejsou nijak ovlivněna jejich pozdějším hlasováním. Každý z kandidátů obdrží skóre od 0 do 1 ve dvou kategoriích. První kategorie se týká kvalifikace, kdy 1 znamená nejvyšší možnou kvalifikace a 0 nejnižší. Druhá kategorie se týká ideologie soudců, kdy 0 znamená nejkonzervativnějšího soudce a 1 nejliberálnějšího. Celý systém byl představen Jeffreym Segalem a Albertem Coverem v roce 1989 a data jsou dostupná pro všechny nominované soudce od roku 1937 do roku 2005.[136]

Kvalifikace byla podle Epsteinové a dalších[137] důležitější do doby, kdy byl nominován

[133] U.S. Supreme Court Database. [online]. [cit. 2013-05-12]. Dostupné z: http://scdb.wustl.edu/.

[134] *The New York Times*, *Washington Post*, *Chicago Tribune, Los Angeles Times, St. Louis Post-Dispatch* a *Wall Street Journal.*

[135] Skóre je tedy dostupné i pro ty soudce, u nichž byla nominace stažena nebo nebyla potvrzena Senátem.

[136] SEGAL, Jeffrey A. a Albert COVER. Ideological Values and the Votes of U.S. Supreme Court Justices. *American Political Science Review* [online]. 1989, roč. 83, č. 2 [cit. 2013-05-12]. Dostupné z: http://www.uic.edu/classes/pols/pols200mm/Segal89.

[137] Především Segala, Westerlanda a Widtstädta. EPSTEIN, Lee. The Changing Dynamics of Senate Voting on Supreme

Robert Bork.[138] Nominace Borka v roce 1987 nastolila nový režim ve způsobu hlasování Senátu, kdy došlo ke změně v tom, jakým hodnotám je přikládána větší váha. Podle Epsteinové se nyní jedná o režim, který oproti kvalifikaci, etice, kompetenci a vážnosti klade důraz na politiku, filozofii a ideologii.[139] Podotýká ale na základě empirického matematického výzkumu také, že tato tendence začala dříve, již v dobách jmenování soudců do Warrenova Soudu a že přesto, že ideologie může hrát větší a větší roli, tak i profesionální kvalifikace je stále důležitá.[140] Další dvě zamítnuté nominace se týkaly G. Harrolda Carswella, nominovaného Nixonem v roce 1970[141], jehož skóre v kategorii kvalifikace bylo vůbec nejnižší ze všech nominovaných. Druhé nejnižší skóre co se týče kvalifikace získal Tom C. Clark, nominovaný v roce 1949 prezidentem Trumanem, jehož byl dlouholetým politickým spřízněncem bez jakékoliv předchozí soudní praxi, který byl Senátem v poměru hlasů 73-8 do funkce potvrzen. Zároveň ho ale později Truman ve svém neformálním životopise označil za svou největší životní chybu.[142]

Ideologie, naproti tomu, byla, jak bylo zmíněno výše, důležitá pro prezidenty při nominaci vždy. Vyšší kvalifikace však bezesporu napomáhá šancím při hlasování Senátu. Není náhodou, že z deseti nominovaných, kteří obdrželi skóre 1.000 v kategorii kvalifikace, o pěti z nich bylo hlasováno ústně a v dalších pěti případech o nich byl hlasováno téměř vždy jednomyslně.[143] nejmenším rozdílem byl pak do funkce zvolen Clarence Thomas, jehož kvalifikace (0.415) patří mezi zvolenými mezi pět nejnižších.[144]

Court Nominees. *Journal of Politics* [online]. 2006 [cit. 2013-05-12]. Dostupné z: http://www.law.yale.edu/documents/pdf/Intellectual_Life/Epstein.Changing_Dynamics.pdf.

138 Bork získal skóre v kategorii kvalifikace 0.790 a v kategorii ideologie velmi liberálních 0.095.

139 Ibid., s. 7.

140 Ibid., s. 13.

141 Je možné že Nixon se nominováním velmi liberálního kandidáta na soudce Nejvyššího soudu (0.040 v kategorii ideologie) snažil získat další podporu demokratů pro prezidentskou volbu v roce 1972 v rámci kampaně *Democrats for Nixon*.

142 Truman použil ještě o něco hrubší slova. Jeho postoj pramenil z Clarkova rozhodnutí v případu, který prohlásil za neústavní Trumanův zákon, kterým zabíral železné hutě. WIECEK, William E. *The History of the Supreme Court of the United States*. New York: Syracuse University, 2006. ISBN 9780521848206, s. 433.

143 Potter Stewart: 70-17, Ruth Bader Ginsburg: 96-3, Sandra Day O'Connor: 99-0, Lewis F. Powell, Jr.: 89-1, Antonin Scalia: 98-0.

144 U Thomase mohla z hlediska poměru hlasů hrát roli také aféra s Anitou Hillovou, která Thomase poté, co absolvoval slyšení před senátním výborem, obvinila z pohlavního obtěžování. SCOTT, Gregg a Brian MARTIN. Tactics Against Sexual Harassment: The Role of Backfire. *Journal of International Women's Studies* [online]. 2006, č. 7 [cit. 2013-05-31]. Dostupné z: http://www.bridgew.edu/soas/jiws/may06/backfiresexualharassment.pdf.

Další kvanifikátor, *Martin-Quinn Score*, zpracovaný Andrewem D. Martinem a Kevinem M. Quinnem, se v rozpětí let 1953-1999 snaží vyměřit ideální bod každého soudce[145]. Martin a Quinn za použití modelu dynamického ideálního bodu, algoritmů podle Alberta a Chiba, simulování latentního užitku, přizpůsobení kvalifikace dat u jednotlivých případů Spaethovy databáze a především *Markov Chain Monte Carlo*[146] modelují, jak se mění preference soudců v závislosti na čase.[147] Po analýze zjišťují, že preference většiny soudců se v průběhu času mění s tím, že většinou jde stále o monotónní funkci, tudíž že se jejich preference se mění pouze jedním směrem, tedy směřují více liberálně nebo konzervativně (pro detailní grafy pro jednotlivé soudce viz Obrázek 5). Bližší analýzou se nezabývají.[148]

Použijeme-li *Martin-Quinn* skóre, zjistíme, že od roku 1937 byli až po Earla Warrena všichni předchozí předsedové (tedy Charles Evans Hughes, Harlan Stone a Fred Vinson) Soudu více či méně liberální.[149] Warren se na začátku svého předsednictví musel vyrovnat s republikánským prezidentem od roku 1953 do roku 1960) a republikánskou kontrolou Kongresu od roku 1953 do roku 1955. jak je možné vidět na Obrázku 3, počet případů v oblasti lidských práv se začal zvyšovat až v roce 1962 a vyvrcholil v roce 1963, tedy v roce, kdy Martin Luther King přednesl svou legenární řeč „*I have a Dream*". V těchto dvou letech také byla drtivá většina rozhodnutí liberálních, což byl trend, ve kterém Warrenův soud pokračoval až do Warrenova odstoupení v roce 1968.

Není jistě náhodou, že všechna zásadní rozhodnutí Warrenova soudu[150] kromě *Brown*

---

145 Ideální bod je bod, kterou daný soudce preferuje na dané škále. Čím větší je vzdálenost od daného bodu, tím menší je užitek soudce.

146 Markov chain Monte Carlo je metoda, která používá metodu náhodné procházky a metodu Monte Carlo pro vytvoření logaritmů pro rozdělení pravděpodobnosti. Pro více informací o daných metodách viz SCOLLNICK, David P. An Introduction to Markov Chain Monte Carlo Methods and their Acturial Applications. *Department of Mathematics and Statistics* [online]. [cit. 2013-05-12]. Dostupné z: http://www.casact.com/pubs/proceed/proceed96/96114.pdf

147 MARTIN, Andrew D. a Kevin M. QUINN. Dynamic Ideal Point Estimation via Markov Chain Monte Carlo for the U.S: Supreme Court, 1953-1999. *Political Analysis* [online]. 2000, roč. 10, č. 2 [cit. 2013-05-12]. Dostupné z: http://mqscores.wustl.edu/media/pa02.pdf

148 Ibid., s. 152.

149 Pro bližší informace viz Obrázek 5.

150 *Mapp v. Ohio*, 367 U.S. 643 (1961), *Gideon v. Wainwright*, 372 U.S. 335 (1963), *New York Times Co. v. Sullivan*, 376 U.S. 254 (1964), *Miranda v. Arizona,* 384 U.S. 436 (1966).

v. Board of Education přišla až v době, kdy byl soudce-medián díky odstoupení konzervativních Frankfurtera a Whittakera, kteří byli nahrazeni o poznání liberálnějšími Goldbergem a Whitem a kdy byl Kongres liberální a ve funkci prezidenta nahradil konzervativního Eisenhowera Kennedy.

Po Warrenově soudě však přišli samí konzervativní předsedové Soudu[151], pokaždé nominováni republikánskými prezidenty[152]. Odpovídají tomu i značně vyrovnané počty liberální, respektive konzervativních rozhodnutí v oblasti lidských práv (viz Obrázek 7). Pro soudy konzervativních předsedů mohlo také být komplikací to, že Kongres a prezident ne vždy byli stejně ideologicky orientovaní jako Soud.

Je důležité podotknout, že vyrovnanost liberální a konzervativních rozhodnutí Soudu je bezpochyby způsobena také tím, že skončilo, respektive končilo liberální hnutí šedesátých let (a jak je možné vidět na Obrázku 7, v několika prvních letech Burgerova předsednictví stále převažovaly liberální rozhodnutí).

Zajímavé je, že obecná tendence liberálních Soudů (tedy těch Soudů, kdy byl liberální soudce-medián) je rozhodovat spíše liberální, než v případě konzervativních Soudů rozhodovat konzervativně. Toto je jistě problémem kvantitativní analýzy těchto rozhodnutí, jelikož není možné určit váhu konkrétního rozhodnutí. O změření vlivu jednotlivých soudců a jednotlivých případů na základě počtu citací toho kterého argumentu se použil Montgomery E. Kosma[153], přesto se nedá říct, že by byla jakkoliv přesně změřena váha jednotlivých rozhodnutí, jelikož Kosma se soustředil primárně na vliv soudců a ve studii neprezentoval data pro zdaleka všechny případy.

[151] Warren Burger, William Rehnquist a John Roberts.
[152] Burger byl nominován Nixonem, Rehnquist Reaganem a Roberts G. W. Bushem.
[153] KOSMA, Montgomery E. Measuring the Influence of Supreme Court Justices. *The Journal of Legal Studies* [online]. 1998 [cit. 2013-05-21].

5. Warrenův soud

Tímto pojmem se nazývá období předsednictví Earla Warrena od roku 1953 do roku 1969. Warren byl před svým nástupem do funkce k Nejvyššímu soudu velmi úspěšný v politice, sloužil tři volební období jako guvernér Kalifornie a dokonce jako republikánský kandidát na prezidenta. I z tohoto důvodu Eisenhower, když Warrena jmenoval do funkce, předpokládal, že Warren bude pokračovat ve svých konzervativních názorech. To se však nestalo a Warren se stal jedním z nejliberálnějších soudců. Právě proto Eisenhower později označil jmenování Warrena jako jednu ze svých největších chyb.[154]

Warren nastoupil k Soudu během diskusí o jednom z nejdůležitějších témat – rasové segregaci a posléze se ukázal jako efektivní vůdce, když dokázal přesvědčit všechny soudce o nepřípustnosti rasové segregace.[155] Warrenův soud by šel rozdělit do tří kategorií: 1953-1959, kdy většina rozhodnutí pojednávala o desegregaci ve školách; 1957-1961, kdy byla patová situace, když před Soud přišlo najednou několik kontroverzních případů; 1962-1968, kdy se soud agresivně pohyboval liberálním směrem ve většině ústavních otázek včetně občanských práv, vztahu státu s církví, svobody slova, ale také trestního soudnictví.[156]

Je třeba podotknout, že liberálové neměli v Soudu většinu až do roku 1962, kdy soudce Frankfurtera nahradil Arthur Goldberg, jmenovaný Kennedym. Je opět nutné si uvědomit, že Soud nefunguje ve vakuu, vždy je proto třeba mít na mysli turbulentní náladu v americké společnosti ohledně lidských a občanských práv v padesátých a šedesátých letech dvacátého století.

Na následujících dvou případech, *Brown v. Board of Education* a *Williams v. Georgia* bude demonstrováno celkové chování Warrenova soudu, jakož i reakce dalších institucí a společnosti na

---

[154] EISLER, Kim. Eisenhower's 'Mistakes'. *NY Times* [online]. 1997 [cit. 2013-05-31]. Dostupné z: http://www.nytimes.com/1997/07/28/opinion/l-eisenhower-s-mistakes-336475.html.

[155] O tomto tématu viz níže, podkapitola *Brown v. Board of Education*. Earl Warren. *The Oyez Project* [online]. 2009 [cit. 2013-05-31]. Dostupné z: http://www.oyez.org/justices/earl_warren

[156] RAPCZYNSKI, Joan. The Legacy of the Warren Court. *Yale-New Haven Teachers Institute* [online]. 2004 [cit. 2013-05-31]. Dostupné z: http://www.yale.edu/ynhti/curriculum/units/2004/1/04.01.07.x.html.

rozhodnutí Soudu.

5.1. Brown v. Board of Education

5.1.1. Faktický základ

Brown v.Board of Education,[157] rozhodnutí ze 17. května 1954 je jedním z nejpodstatnějších rozhodnutí Nejvyššího soudu. Ukazuje, že Nejvyšší soud má díky právu kontroly ústavnosti zákonů možnost iniciovat rozsáhlou společenskou změnu.

Brown převrátil doktrínu „odděleni ale rovni“, kterou Soud nastavil v rozhodnutí *Plessy v. Ferguson*[158] z roku 1896. Obsahem této doktríny byla idea, že dokud jsou prostory a služby oddělené pro lidi různých ras na stejné úrovni, tato segregace neporušuje 14. Dodatek k Ústavě Spojených států, který stanoví, že Žádný stát nemá právo vydat nebo provádět zákon, který by omezoval svobody nebo výsady občanů Spojených států; žádný stát nemá právo zbavit jakoukoli osobu života, osobní svobody nebo majetku bez řádného soudního procesu; nemá také právo zbavit jakoukoli osobu, podléhající jeho pravomoci, stejné ochrany zákona.“[159]

V roce 1951 byla podána skupinová žaloba proti školní radě města Topeka v americkém Kansasu. Žalobců bylo celkově třináct a všichni byli rodiče celkem dvaceti dětí z Topeky.[160] Žaloba směřovala proti rasové segregaci, existující v Kansasu. Oddělené základní školy byly provozovány školní radou Topeky na základě státního kansaského zákona z roku 1879, který povoloval, ale nevyžadoval, aby školní obvody udržovaly oddělené školy pro černé a bílé studenty ve dvanácti komunitách, kde byla populace vyšší než 15 000 obyvatel.[161]

Žalobce, podle kterého se případ jmenoval, byl Oliver L. Brown, který byl rodičem jednoho z dětí, svářeč v obchodech *Santa Fe Railroad*, asistent pastora v místním kostele a afroameričan.[162]

---

[157] *Brown v. Board of Education*, 347 U.S. 483 (1954).
[158] *Plessy v. Ferguson*, 163 U.S. 537 (1896).
[159] *Ústava Spojených států*, 14. Dodatek, Oddíl 1.
[160] ANDERSON, Ric. Many people part of local case. *The Capital-Journal* [online]. 2004 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://cjonline.com/stories/050904/04b_localcase.shtml.
[161] Ibid.
[162] Brown v. Board of Education. *PBS Newshour* [online]. 2004 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z:

Byl přesvědčen, aby se připojil k případu svým kamarádem z dětství. Jeho dcera Linda, v té době žákyně třetího ročníku musela chodit šest bloků na zastávku školního autobusu, aby se dostala do školy *Monroe Elementary*, která byla více než míli daleko, přestože *Sumner Elementary*, segregovaná škola pro bílé byla pouhých sedm bloků od jejího domu.[163]

Podle poučení Národní asociace pro podporu barevných lidí[164] se rodiče snažili zapsat své děti do nejbližší školy na podzim v letech 1948-1951. Všichni z nich byli odmítnuti a jejich děti musely chodit do segregovaných škol, přestože společně se svými rodinami bydlely v integrovaných čtvrtích.[165] Představitelé Národní asociace pro podporu barevných lidí se proto rozhodli, že jelikož školní rada nereaguje na opakované protesty a žádosti, bude jedinou možností postoupit případ soudům. K tomuto případu se pro slyšení před Nejvyšším soudem přidaly ještě čtyři další rodiny a soudní projednání mohlo začít.

5.1.2. Rozhodnutí Soudu a argumentace

Cílem advokátů pochopitelně bylo převrátit precedent z roku 1896 z případu *Plessy v. Fergusson*. Jack Greenberg, jeden ze sedmi advokátů podílejících se na zastupování žalobců v tomto případu se domnívá, že nebylo jiné možnosti než případ řešit skrze soudy proto, že v šedesátých letech bylo volební právo pro mnohé afroameričany iluzí kvůli postupům jižanských legislativních orgánů, které se snažily jakkoliv afroameričanům zabránit v možnosti volit a že to byla právě soudní moc, která nabízela prostředky, kterými se tato nespravedlnost dala řešit.[166]

Právní zástupci žalobců měli dva hlavní argumenty. Tím prvním bylo, že segregované školy jsou pouze vzácně, pokud vůbec, rovné. Co se týče měřitelných ukazatelů,[167] byly na tom školy pro afroameričany vždy hůře a proto bylo potřeba, aby se studenti z těchto škol dostali do škol lepších,

http://www.pbs.org/newshour/bb/law/jan-june04/brown_05-12.html.

[163] Ibid.

[164] Národní asociace pro podporu barevných lidí (*National Association for the Advancement of Colored People*) je lidskoprávní organizace ve Spojených státech amerických, která se tradičně zaměřuje na ochranu práv afroameričanů.

[165] Ibid.

[166] GREENBERG, Jack. Arguing Brown. *Issues of Democracy* [online]. 2005 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://usslave.blogspot.cz/2011/04/arguing-brown-memoir-by-jack-greenberg.html.

[167] Budovy, pozemky, financování, vybavení knihami a pomůckami, úroveň učitelů.

aby zacházení bylo opravdu rovné.[168] Tento argument by však před Soudem nemusel uspět, jelikož k jeho vyřešení by stačilo „pouhé“ vylepšení segregovaných škol. Proto žalobci prezentovali ještě druhý argument – že segregace na základě rasy je neústavní jako taková a že by bylo neústavní i kdyby byly školy na stejné úrovni.[169]

Cesta pěti případů k Nejvyššímu soudu byla odlišná, kdy na úrovni státních soudů uspěl pouze případ ze státu Delaware.[170] Každý z případů podal Soudu k dispozici rozsáhlé spisy s posudky znalců, psychologů, pedagogů a dalších odborníků, přičemž argumentace se často opakovala – segregované školy pro afroameričany nejsou na stejné úrovni jako školy pro bílé Američany; segregace u dětí narušuje vzdělávací proces; segregace je neústavní.[171]

Greenberg popisuje, že chování soudců nebylo během slyšení nepřátelské, ale že i přesto žalobce zahrnovali stovkami otázek, přičemž nejvíc z nich pocházelo od Felixe Frankfurtera a týkaly se oblastí od teoretické možnosti změny významu slova rovnost ve funkci času až k dotazu, zdali by Soud měl nařídit okamžitou nebo postupnou desegregaci v případě, že by žalobcům vyhověl.[172]

Opozice žalobě byla vedená Johnem W. Davisem, tehdejším vedoucím advokátem Nejvyššího soudu a bývalým kandidátem na prezidenta za Demokratickou stranu.[173] Jeho argumentem bylo, že cílem 14. Dodatku Ústavy nebylo zrušení školní segregace, a že tomu rozhodně nenapovídají žádný ze slyšení v Kongresu při debatování o tomto Dodatku. Kongres, který přijal tento Dodatek totiž navíc také uvolnil značné zdroje pro zachování segregovaných škol.[174] Davis také argumentoval, že Soud v mnoha případech přijal doktrínu oddělených ale rovných, nicméně musel se vyrovnat s argumenty soudců, že ústavní principy se vyvíjejí, s tím, že jím

[168] Ibid.
[169] Ibid.
[170] Případy z Jižní Karoliny, Virginie, District of Colombia a v neposlední řadě také Kansasu, podle kterého se tato skupina případů jmenuje, před státními soudy neuspěly.
[171] *Brown v. Board of Education*, 347 U.S. 483 (1954).
[172] GREENBERG, Jack. Arguing Brown. *Issues of Democracy* [online]. 2005 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://usslave.blogspot.cz/2011/04/arguing-brown-memoir-by-jack-greenberg.html.
[173] Davis kandidoval v roce 1924, byl však poražen republikánem Calvinem Coolidgem.
[174] *Brown v. Board of Education*, 347 U.S. 483 (1954).

použité precedenty nebyly přímo o tom samém, a v neposlední řadě také s několika nedávnými rozhodnutími Soudů v této oblasti, kdy Soud dal za pravdu žalobcům, kteří argumentovali ve prospěch desegregace.[175]

Davis podle Greenberga udělal zásadní chybu, když použil při argumentaci Ezopovu bajku, ve které pes přechází potok a upustí kus masa, který nese, když se lakotně pokouší o získání dalšího kusu, o kterém posléze zjistí, že byl pouhý odraz toho, který právě upustil. Davis se snažil dokázat, že máme být spokojeni s rovností, která tehdy existovala, nebo která dříve nebo později existovat bude a že bychom se neměli snažit jednoduše o dosažení prestiže. Na toto reagoval Thurgood Marshall[176], že prestiž je přesně to, o co v tomto případu jde a že segregace stigmatizuje a marginalizuje afroameričany.[177]

Jak ukazují zápisy ze slyšení a uzavřených jednání Soudu, domnívali se všichni soudci, že segregace je neústavní, ale někteří se obávali takto rozhodnout, protože se obávali odporu z jižanských států. Nechtěli riskovat ztrátu kredibility Soudu tím, že by vydali rozhodnutí, které by posléze nezvládl vynucovat.[178] Přesto v roce 1954 prohlásil segregaci za neústavní a v roce 1955 předložil standardy, podle kterých měly státy postupovat.

Byl to soudce Frankfurter, který požadoval z výše zmíněných obav ze situace v jižanských státech, aby nebyla nařízena okamžitá desegregace, ale že její tempo se má řídit dle uvážení jednotlivých škol.[179] I přes tuto formulaci, která mohla mít potenciál desegregaci zpomalit, se proti tomuto rozhodnutí okamžitě zvedla vlna odporu. Všichni členové Sněmovny a Senátu kromě tří podepsali *Jižní manifest*[180], který kritizoval rozhodnutí Soudu.[181] Jedenáct jižanských států přijalo

---

175 Ibid.

176 Marshall byl v této době jedním z advokátů zastupujících žalobce. V roce 1967 byl Lyndonem B. Johnsonem sám jmenován do funkce soudce Nejvyššího soudu.

177 GREENBERG, Jack. Arguing Brown. *Issues of Democracy* [online]. 2005 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://usslave.blogspot.cz/2011/04/arguing-brown-memoir-by-jack-greenberg.html.

178 *Brown v. Board of Education*, 347 U.S. 483 (1954).

179 Ibid.

180 Southern Manifesto. *United States House of Representatives* [online]. 2003 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://history.house.gov/Historical-Highlights/1951-2000/The-Southern-Manifesto-of-1956/.

181 Tito tři byli Lyndon Johnson, Albert Gore sr. a Estes Kefauver.

usnesení, která rušila rozhodnutí Soudu na státní úrovni[182] a Alabama, Georgia, Louisiana, Mississippi, Severní a Jižní Karolina a Virginia dokonce přijaly zákony, které požadovaly uzavření školy, jestliže přijmou afroamerické studenty.[183] William Rehnquist, pozdější konzervativní předseda Soudu v roce 1952 napsal ve funkci asistenta soudce memorandum, ve kterém požadoval potvrzení precedentu z *Plessy v. Fergusson*.[184]

Tento případ byl rozhodnut jednomyslně, tedy nezávisle na tom, jaký soudce byl jmenován jakým prezidentem.[185] Byl to právě Warren, který sepsal argumentaci Soudu a prezentoval ji. Tento případ tedy není zcela reprezentativní pro demonstrování toho, jak může prezident prosazovat u soudu své preference, jedná se totiž o natolik závažný a převratný případ, že i i konzervativnější soudci volili liberálně. Dokonce i Eisenhower, který osobně nebyl příliš velkým zastáncem desegregace,[186] si uvědomil důležitost tohoto rozhodnutí a svou ústavní odpovědnost udržet autority federálních institucí a nechal při vznikající krizi vyslat federální jednotky do Little Rocku, aby chránily černé studenty, kteří šli do školy.[187]

5.2. Green v. County School Board of New Kent County

5.2.1. Faktický základ

Green v. County School Board of New Kent County[188] je další z případů vzniklých na základě 14. Dodatku a nadále rozvíjí a doplňuje rozhodnutí *Brown*. V roce 1964 byla oblast New Kent

[182] Byť by se toto mohlo zdát neústavním, je to právo tzv. interpozice a nulifikace federálních zákonů nebo rozhodnutí, které individuální státy považují za neústavní. Toto právo nemá žádné legální ani soudní zakotvení na federální úrovni, přesto bylo použito v několika dalších případech, především v období kolem Občanské války. ELLIOTT, Johnathan. Can States "Just Say No" to Federal Health Care Reform? The Constitutional and Political Implications of State Attempts to Nullify Federal Law. *B.Y.U. Law Review* [online]. 2010 [cit. 2013-06-05]. Dostupné z: http://lawreview.byu.edu/archives/2010/5/07Card.pdf.

[183] GREENBERG, Jack. Arguing Brown. *Issues of Democracy* [online]. 2005 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://usslave.blogspot.cz/2011/04/arguing-brown-memoir-by-jack-greenberg.html.

[184] REHNQUIST, William. A Random Thought on the Segregation Cases. *The Supreme Court* [online]. 1952 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://www.pbs.org/wnet/supremecourt/rights/sources_document7.html.

[185] Demokraty bylo v té době jmenováno osm soudců – Black, Reed, Frankfurter, Douglas a Jackson byli nomnoáni Rooseveltem, Burton, Clark a Minton Trumanem a pouze předseda Soudu Warren byl jmenován republikánem Eisenhowerem.

[186] Eisenhower and the Little Rock Crisis. *America's Library* [online]. 2004 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://www.americaslibrary.gov/aa/eisenhower/aa_eisenhower_littlerock_1.html.

[187] Ibid.

[188] *Green v. County School Board of New Kent County*, 391 U.S. 430 (1968)

rolnická a zaostalá oblast. Mnoho obyvatel pracovalo v průmyslu zpracování buničiny a ti, kteří nemohli sehnat zaměstnání v tomto oboru pracovali za hranicemi oblasti, přičemž rasové ložení bylo zhruba 50 % bělochů a 50 % černochů.[189] Mezi rasami byla jen velmi malá interakce a téměř nedocházelo k násilnostem, na rozdíl od jiných jižanských oblastí. I deset let po rozhodnutí *Brown* zůstávaly obě státní školy v dané oblasti kompletně segregované, přičemž segregace byla kontrolovaná školní radou. I přesto, že byl prosazen *Civil Rights Act of 1964*, který hrozil popotahováním ze strany federálních úřadů školám a školním radám, které se nebudou snažit o integraci, nedošlo v přístupu rady ke změně.[190]

Stejně jako v předchozím případu vstoupila do hry Národní asociace pro podporu barevných lidí, když iniciovala soudní spor s argumentem, že školní rady se mají aktivně starat o integraci, na což rada reagovala tím, že je na každém žákovi a rodiči, do jaké školy bude chodit, jelikož existuje svoboda volby v tomto ohledu. Po neúspěchu žalobců před odvolacím soudem se případ dostal před Soud nejvyšší.

5.2.2. Rozhodnutí Soudu a argumentace

V tomto rozhodnutí Soud měřil efektivitu školní rady, se kterou se rada snažila o vytvoření rasově nediskriminačního prostředí. Soud došel k názoru, že pouhá možnost volby nestačí a že je potřeba aktivně jít vstříc integraci úpravou školních pozemků, systému dopravy, zaměstnanců a přijímání žáků do škol.

V tomto případě se také jednalo o interpretaci škody, kterou způsobuje segregace. Restriktivní přístup říká, že škoda způsobená segregací končí ve chvíli, kdy je fakticky ukončena segregace, zatímco extenzivní přístup tvrdí, že škoda způsobená segregací má pokračující dopad na osobnost studentů, pročež mají být tito poškození odškodněni. Rozhodnutí soudu přitom až do

[189] Green v. New Kent County School District. *Encyclopaedia Virginia* [online]. 2009 [cit. 2013-06-03]. Dostupné z: http://www.encyclopediavirginia.org/Green_Charles_C_et_al_v_County_School_Board_of_New_Kent_County_Virginia.

[190] Ibid.

rozhodnutí v případu *Green* preferovala restriktivní přístup.[191] Soud tak Spojené státy vyvedl z interpretační nejistoty, do které je uvrhlo rozhodnutí v případu *Brown*, které sice, jakkoliv bylo liberální a přelomové, kvůli obavám ze ztráty vlivu nebylo důsledné ve formulaci systému dozoru a faktického provádění desegregace.

[191] Ibid.

6. Rehnquistův soud

William Rehnquist působil u Nejvyššího soudu od roku 1972, kdy byl nominován republikánem Nixonem, do roku 2005 s tím, že byl jeho předsedou od roku 1986. Po značnou dobu svého působení u Soudu byl jeho vůbec nejkonzervativnějším členem, s velmi úzkým pohledem na 14. Dodatek a úzkým chápáním federální moci.[192]

Rehnquistův soud je známý pro svůj konzistentně restriktivní výklad občanských práv.[193] Až do jmenování Rehnquista byla rozhodnutí v oblasti lidských práv často jednomyslná, po nástupu Rehnquista se především v oblasti desegregace škol začaly objevovat trhliny v jednomyslnosti Soudu, kdy například v *Keyes v. Denver School Dist. No. 1*, byl jako jediný pro segregaci.[194]

V roce 1981 se stal prezidentem Ronald Reagan. Reagan byl proti zákonům o občanských právech z let 1964 a 1965 a vystavěl svou politickou strategii na velké politické nadvládě v jižanských státech.[195] Jeho první jmenovaná soudkyně, Sandra Day O'Connor se rychle ukázala jako soudce, který není nakloněný žalobcům v oblasti lidských práv.[196] V roce 1986, když u soudu skončil jeho předseda Warren Burger, jmenoval Reagan Rehnquista jako předsedu a na prázdné místo jmenoval Antonina Scaliu. Když v roce 1988 byl jmenován Anthony Kennedy, existovala u soudu konzervativní většina, která neměla příliš sympatií pro prosazování občanských práv.[197]

Rehnquistův soud posílil právní pozici policie, umožnil jednodušší exekuce, definoval ústavní omezení federální moci a umožnil nepřímé vládní financování náboženských škol.[198] Rehnquist byl velmi radikální zejména v počátečních letech svého působení u Soudu. Soud byl

[192] SEGAL, Jeffrey A. a Albert COVER. Ideological Values and the Votes of U.S. Supreme Court Justices. *American Political Science Review* [online]. 1989, roč. 83, č. 2 [cit. 2013-05-12]. Dostupné z: http://www.uic.edu/classes/pols/pols200mm/Segal89.

[193] CHEMERINSKY, Erwin. Understanding the Rehnquist Court. *Duke Law Review* [online]. 2003 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://scholarship.law.duke.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1679&context=faculty_scholarship.

[194] *Keyes v. Denver School District No. 1* 413 U.S. 189 (1973).

[195] SCHWARTZ, Herman. The Warren and Rehnquist Courts and the Struggle for Civil Rights. *Beyond Brown* [online]. [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://www.pbs.org/beyondbrown/brownpdfs/schwartzessay.pdf.

[196] Ibid.

[197] Ibid.

[198] LANE, Charles. The Rehnquist Legacy: 33 Years Turning Back the Court. *The Washington Post* [online]. 2005 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2005/09/04/AR2005090401251.html.

potom konzervativní především až po získání konzervativní většiny po několika Reaganových jmenováních.

Rehnquist společně se svými konzervativními kolegy sice praktikovali poněkud rezervovaný přístup k aktivismu, avšak v několika případech, především v oblasti lidských práv, ukázali, že Soud nemusí sloužit pouze liberálním rozhodnutím, ale že je možné skrze něj prosazovat také konzervativní ideje a názory.[199]

Rehnquist byl velmi často jediným, který se nepřipojil ke svým osmi kolegům, mezi nimiž byli stále ještě někteří soudci z Warrenova soudu, a vysloužil si proto přezdívku „Osamělý jezdec“ [200]. Postupně se názor veřejnosti pohnul konzervativnějším směrem, tedy blíže k Rehnquistovým názorům. Tento posun se ukázal v opakované volbě republikánů do Bílého domu, což mělo za výsledek také posun směrem ke konzervatismu v rámci Soudu.

Definitivní většinu ale Rehnquist získal až v roce 1991, kdy byl jmenován Clarence Thomas. Rehnquist, O'Connor, Kennedy, Thomas a Scalia měli většinu, která často rušila pokusy Kongresu o prosazení zákonů na ochranu žen proti domácímu násilí, pokusy o zákaz zbraní v blízkosti školních budov a zákazu diskriminace postižených pracovníků.[201]

6.1. Meyer v. Holley

6.1.1. Faktický základ

Fair Housing Act (FHA)[202] je zákonem z roku 1968, který zakazuje rasovou diskriminace při koupi nebo pronájmu soukromého obydlí. Holleyovi, rasově smíšený manželský pár, v případu *Meyer v. Holley* z roku 2003[203] tvrdili, že zástupce realitní kanceláře Triad jim bránil v koupi domu, který byl zapsán na seznamu společnosti z rasových důvodů. Holleyovi podali žalobu proti dotyčnému obchodnímu zástupci, Davidu Meyerovi, který byl toho času prezidentem, jediným

[199] Ibid.
[200] Angl. *lone ranger.* Ibid.
[201] Ibid.
[202] Fair Housing Act (42 U.S.C. 3601-3619, penalties for violation at 42 U.S.C. 3631)
[203] *Meyer v. Holley* 537 U.S. 280 (2003)

společníkem a licencovaným makléřem společnosti Triad. Tvrdili, že byl zprostředkovaně odpovědný za diskriminační chování svého zaměstnance. Obvodní soud toto tvrzení odmítl s tím, že FHA nepředepisuje osobní zprostředkovanou odpovědnost na statutární orgán společnosti nebo jejího licencovaného jednatele. Odvolací soud se s rozhodnutím soudu předchozí instance neztotožnil s tím, že FHA zavádí striktní principy odpovědnosti, které jdou daleko za horizont vztahů mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Hlavní otázka před Nejvyšším soudem zněla, zdali FHA zprostředkovanou osobní odpovědnost v trestních věcech pro vedoucího pracovníka.[204]

6.1.2. Rozhodnutí soudu a argumentace

Pro správné pochopení tohoto případu je nejdříve třeba si uvědomit rozsáhlou odpovědnost vedoucího pracovníka, případně statutárního orgánu ve Spojených státech. Aby vznikla odpovědnost za škodu obecně, je třeba naplnit několik základních předpokladů. Musí dojít k porušení právní povinnosti osobou odpovědnou za škodu ze smlouvy nebo ze zákona,[205] musí vzniknout škoda na straně poškozeného,[206] příčinná souvislost mezi porušením povinnosti a vznikem škody a neexistenci okolnosti vylučující odpovědnost.[207]

Nejvyšší soud v tomto případě posuzoval zprostředkovanou odpovědnost. Zprostředkovaná odpovědnost je odpovědnost, která tradičně činí zaměstnavatele odpovědného za činy zaměstnance. Soud se především zabýval otázkou, zdali se na tento případ vztahují běžná pravidla zprostředkované odpovědnosti, která by neučinila zprostředkovaně odpovědného majitele nebo jednatele společnosti.[208]

Odvolací soud se domníval, že neplatí běžná, ale zvláštní pravidla a že tato pravidla činí odpovědná všechny majitele nebo jednatele společnosti, jelikož tito řídí či kontrolují své podřízené.

---

[204] Ibid.

[205] V tomto případě mělo jít o porušení povinnosti z FHA, kdy se má občanům všech ras dostat stejného přístupu k bydlení.

[206] Zde měla být škoda především mentální újma způsobená rasovou diskriminací.

[207] MILNES, Robert a Kathleen RITCHIE. Directors' and Officers' Duties and Liabilities. [online]. 2010 [cit. 2013-06-03]. Dostupné z: http://www.gowlings.com/resources/PublicationPDFs/MilnesR_DirectorsMemo10.pdf.

[208] TUFAL, Asif. Vicarious Liability. *Law Teacher* [online]. [cit. 2013-06-03]. Dostupné z: http://www.lawteacher.net/PDF/Vicarious%20Liability.pdf

Nejvyšší soud ústy soudce Breyera sáhl, oproti odvolacímu soudu, který byl ve svém posouzení velmi liberální, volil restriktivní výklad zprostředkované odpovědnosti. Konzervativní Soud se odmítl zabývat argumentací lidskými právy místo toho posuzoval striktně úmysl zákonodárce.

V tomto případě se jasně promítá zdrženlivost Rehnquistova soudu a snaha o menší aktivismus než ten, který prezentovaly Soudy předchozí.[209]

6.2. Missouri v. Jenkins

6.2.1. Faktický základ

Missouri v. Jenkins[210] je dalším z rozhodnutí zabývajících se školní desegregace. Nejistota způsobená vágně definovaným nařízením pro ukončení segregace ve školách trvala třináct let a jižanský odpor, jak bylo zmíněno výše, byl tvrdý. V roce 1959 byly v Alabamě, Georgii, Louisianě, Mississippi, Jižní Karolině a Floridě všechny školy segregované a v roce 1964 bylo desegregovaných jen 0,48 procent.[211]

Politické klima kolem občanských práv se začalo měnit v polovině šedesátých let. Události moderních hnutí občanských práv učinily z diskriminace afroameričanů národní politický problém. Mezi nejdůležitější z nich patřil násilný odpor desegregace *University of Mississippi*, kdy v září roku 1962 guvernér Ross Barnett odmítl povolit desegregaci této univerzity a prezident Kennedy na místo musel poslat 10 000 vojáků, aby se celá situace uklidnila; kampaň *Southern Christian Leadership Conference* na desegregaci stojanů s jídlem v Birmingahmu v Alabamě a snaha o rozšíření faktického volebního práva afroameričanů v několika státech.[212]

Když pak po slavném proslovu Martina Luthera Kinga prezident Johnson podepsal zákon

---

[209] WHITE, G. Edward. Jurisprudence of the Rehnquist Court. *Virginia Law Review* [online]. 2007 [cit. 2013-06-03]. Dostupné z: http://www.law.virginia.edu/pdf/workshops/0607/white.pdf.

[210] *Missouri v. Jenkins*, 115 S. Ct. 2038 (1995).

[211] JOONDEPH, Bradley W. Missouri v. Jenkins and the De Facto Abandonment of Court-enforced Desegregation. *Washington Law Review* [online]. 1996 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://digitalcommons.law.scu.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1429&context=facpubs.

[212] Ibid.

o občanských právech, mohlo státní zastupitelství žalovat školy v záležitostech školní segregace.[213] Podle tohoto zákona měly také osoby poškozené segregací právo na odškodnění. Na toto odškodnění bylo v roce 1965 na základě zákona o základních školách uvolněno několik miliard dolarů.[214] Díky tomuto chodilo v letech 1966-7 do integrovaných základních škol 16,9 % afroameričanů.[215]

Missouri vstoupilo v roce 1821 do Unie jako otrokářský stát jako součást Missourského kompromisu a tady také začíná historie segregace. Školy byly segregované do roku 1954, kdy krátce po rozhodnutí v případu *Brown* státní zástupce sepsal poradní posudek, ve kterém se vyjádřil, že zákony umožňující segregace nemohou být aplikované.[216]

Samotný případ začal v roce 1977, kdy školní okrsek Missouri žaloval federální agentury státu Missouri a předměstské okrsky v okolí Kansas City ve jménu studentů z daného okrsku. Soudy v Missouri rozhodly, že stát Missouri byl odpovědný za segregované školy. Školní okrsek požadoval „metropolitní plán“, který měl zahrnovat autobusovou dopravu, která by pomohla vyrovnat rasovou nerovnost vnitřního města a předměstí.[217]

V roce 1985 obvodní soud přikázal nápravu programů na zlepšení vzdělání, opravu školních budov a vznik specializovaných škol, které měly dovést bílé studenty z předměstí zpět do škol ve středu města. V roce 1987 pak obvodní soud přikázal povinné příspěvky k platu učitelů ve školách ve středu města, když tvrdil, že aby mohla být ukončena segregace, musí tyto školy mít kvalitnější učitele.[218]

---

[213] Ibid.
[214] The Elementary and Secondary Education Act (ESEA) (Pub.L. 89–10, 79 Stat. 27, 20 U.S.C. ch. 70)
[215] JOONDEPH, Bradley W. Missouri v. Jenkins and the De Facto Abandonment of Court-enforced Desegregation. *Washington Law Review* [online]. 1996 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://digitalcommons.law.scu.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1429&context=facpubs.
[216] Ibid.
[217] *Missouri v. Jenkins*, 115 S. Ct. 2038 (1995).
[218] Ibid.

6.2.2. Rozhodnutí soudu a argumentace

V poměru pět ku čtyřem, rozhodl Soud proti integračním opatřením, tedy zrušil platové příspěvky. Nejvyšší soud argumentoval, že nižší soudy hrubě překročily svou pravomoc. Přestože Soud uznal možnost federálních soudů v krajních případech nařídit školním radám výběr dodatečných daní na pokrytí dodatečných výdajů, čímž *de facto* potvrdil federalismus Rehnquistova soudu, odmítl tento výběr v tomto případě.[219] Joondeph se domnívá, že argumentace Rehnquistova soudu obsahovala přinejmenším tři značné nedostatky,[220] kdy Soud buď ignoroval nebo špatně pochopil dlouho zaběhnuté doktrinální principy a že každý z těchto kroků vedle byl zásadní v tom, aby soud mohl dosáhnout značně odlišného rozhodnutí, které pomohlo narušit ústavní principy.[221] Dále se domnívá, že tento případ ukazuje, nakolik jsou zájmy Soudu schopné narušit jeho doktrinální konzistenci v rozhodování principiálně podobných případů.[222]

[219] O možnosti výběru takových to daní je na několika místech v americké právní nauce polemizováno. JOONDEPH, Bradley W. Missouri v. Jenkins and the De Facto Abandonment of Court-enforced Desegregation. *Washington Law Review* [online]. 1996 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://digitalcommons.law.scu.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1429&context=facpubs.

[220] Extenzivní chápání meziobvodové nápravy, tvrzení, že se obvodní soud snažil o získání přízně u voličů a odmítnutí faktických shledání v rámci tohoto případu. Ibid., s 635-639.

[221] Ibid., s. 630.

[222] Ibid.

7. Závěr

Hlavní otázkou této práce bylo, zdali prezident může svými kroky – jak jmenováním, tak dalšími činy z titulu své funkce, ovlivnit fungování Nejvyššího soudu. Dále pak, zdali může Senát nebo nějaké další instituce ovlivnit prezidentův výběr a na základě jakých kritérií se prezident při výběru kandidátů rozhoduje.

Hned zkraje závěru je nutné konstatovat, že prezident jistě může ovlivnit rozhodování Soudu a mnozí prezidenti se o to také snaží, avšak přístup prezidentu a forma jejich snahy byla u každého z nich odlišná. Ne všichni prezidenti totiž měli za doby svého působení značnou příležitost ovlivnit rozhodování Nejvyššího soudu jmenování nových soudců kvůli doživotní funkci soudců. Když prezident neměl příležitost ovlivnit Soud jmenováním nového soudce, mohl se snažit Soud ovlivnit svými názory z pozice své funkce.

Když se mu ale naskytla příležitost dosadit svého kandidáta do funkce soudce, mohl si vybrat v zásadě mezi dvěma přístupy – mohl nominovat kandidáta, který je mu ideologicky blízký a bude prosazovat podobné názory; nebo kandidáta, který má potenciál stát se velmi významným soudcem (ať už kvůli svým právním názorům a znalostem, nebo jednoduše kvůli náboženskému vyznání, pohlaví nebo rase), což by mohlo zlepšit hodnocení působení samotného prezidenta.

V obou případech, nicméně v tom prvním, vzhledem k záměru prezidenta, se prezident bude muset utkat se dvěma hlavními překážkami – samotný proces jmenování a následující působení soudce u Soudu v případě, že překoná první překážku.

Proces jmenování je velmi složitý, důkladný a probíhá v několika fázích, kdy na každé z nich se podílí různé instituce a úřady, tedy když je o kandidátovi v Senátu voleno, vědí o něm senátoři téměř vše, a i přesto, že může být soudce naprosto perfektně připraven k výkonu funkce a mít prvotřídní kvalifikaci, nemusí jmenování projít, pokud nejsou vztahy mezi prezidentem a Senátem dobré. Senát může jakéhokoliv nepohodlného kandidáta z jakéhokoliv důvodu

odmítnout.

Dokonce ale ani v případě, kdy se soudce dostane do funkce, nemůže si prezident, který se snaží ovlivnit ideologické směřování Soudu, být jistý. I v průběhu působení ve funkci je totiž soudce soustavně ovlivňován vnějšími (média, politika, společnost, Kongres, ale pochopitelně také prezident), ale i vnitřními (další soudci Nejvyššího soudu) vlivy a rozsáhlé statistické studie zmíněné výše pojednávají o tom, jak se v průběhu času mění preference jednotlivých soudců.

Faktický vliv prezidentů lze tedy pravděpodobně sledovat nejlépe s odstupem času při analýze nakolik byl jejich kandidát vlivný, respektive nakolik u Soudu prosazoval politiku blízkou prezidentovi, který jej jmenoval. Je pravda, že konzervativní prezidenti mají tendenci jmenovat konzervativní soudce a naopak, ale záleží pochopitelně také na situaci v Senátu v dané době.

Prezident tedy zcela jistě rozhodování Nejvyššího soudu ovlivnit může a tento výzkum, stejně jako předchozí výzkumy, potvrdil, že se o to prezidenti pokouší jak přímo, tedy jmenováním kandidátů, tak nepřímo, pouhým názorovým působením na jednotlivé soudce nebo Soud jako celek. Ideologické ovlivňování soudu skrze nominování kandidátů na základě jejich názorů se však nemusí vždy dlouhodobě povést, jak se v několika případech, především v případech soudců Frankfurtera, Whitea a Blackmuna ukázalo, jelikož ideologické preference soudců se s postupem času mohou měnit.

Kvantifikovat míru jak přímého, tak nepřímého vlivu prezidenta na Soud je nesnadné a ani to nebylo cílem této práce. Záleží na síle osobnosti prezidenta a Soudců, vztahu amerických ústavních orgánů v době nominace a dalších jen těžko měřitelných proměnných. Je to tedy pravděpodobně hlavně zpětná analýza vlivu jednotlivých rozhodnutí, která může objasnit, zdali se konkrétním prezidentům podařilo či nepodařilo ovlivnit Nejvyšší soud dle svého záměru.

Seznam literatury

Prameny:

Legislativa

- Fair Housing Act (42 U.S.C. 3601-3619, penalties for violation at 42 U.S.C. 3631).
- Federal Tort Claims Act (FTCA) (60 Stat. 842).
- Supreme Court Case Selections Act of 1988 (Pub.L. 100–352, 102 Stat. 662, enacted June 27, 1988, codified at 28 U.S.C. § 1257).
- The United States Constitution.

Soudní rozhodnutí

- *Alden v. Maine*, 527 U.S. 706 (1999).
- *Central Virginia Community College v. Katz*, 546 U.S. 356 (2006).
- *Dred Scott v. Sandford,* 60 U.S. 393 (1857).
- *Ex parte Young*, 209 U.S. 123 (1908).
- *Fitzpatrick v. Bitzer*, 427 U.S. 445 (1976).
- *Furman v. Georgia*, 408 U.S. 238, 405 (1972).
- *Gideon v. Wainwright,* 372 U.S. 335 (1963).
- *Green v. County School Board of New Kent County*, 391 U.S. 430 (1968)
- *Grove City College v. Bell*, 465 U.S. 555 (1984).
- *Hans v. Louisiana,* 134 U.S. 1 (1890).
- *Hollingsworth v. Virginia*, 3 U.S. 378 (1798).
- *Chisholm v. Georgia*, 2 U.S. (Dallas2) 419 (1793).
- *Keyes v. Denver School District No. 1* 413 U.S. 189 (1973).
- *Lapides v. Board of Regents of Univ. System of Ga.*, 535 U.S. 613 (2002).
- *Louisiana v. United State,* 380 U.S. 145 (1965).
- *Mapp v. Ohio,* 367 U.S. 643 (1961).
- *Meyer v. Holley* 537 U.S. 280 (2003).
- *Minor v. Happersett*, 88 U.S. 162 (1875).
- *Miranda v. Arizona,* 384 U.S. 436 (1966).
- *Missouri v. Jenkins*, 115 S. Ct. 2038 (1995).
- *New York Times Co. v. Sullivan,* 376 U.S. 254 (1964).
- *Oregon v. Mitchell*, 400 U.S. 112 (1970).
- *Pollock v. Farmers' Loan & Trust Company,* 157 U.S. 429 (1895).
- *United States v. Guest* 383 U.S. 745 (1966).
- *United States v. Nixon*, 418 U.S. 683 (1974).

Monografie a odborné články

- American Bar Association, *The ABA Standing Committe on Federal judiciary; What It Is and How it Works, 2003* [online] [cit. 2013-02-11].
- ANDERSON, Ric. Many people part of local case. *The Capital-Journal* [online]. 2004 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://cjonline.com/stories/050904/04b_localcase.shtml.
- BAIRD, Vanessa. Influences on Supreme Court Decision Making. *University of Colorado at Boulder* [online]. 2001 [cit. 2013-05-21]. Dostupné z: http://sobek.colorado.edu/~bairdv/anonymous.pdf.

- BLOOM, Paul. Religion, Morality, Evolution. *Annual Review of Psychology* [online]. 2012 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://www.yale.edu/minddevlab/papers/religion-morality-evolution.pdf
- BONNEAU, Chris W. a Thomas H. HAMMOND. Strategic Rationality, Sincere Rationality, and Bounded Rationality on the U.S. Supreme Court. *Presented at the Annual Meeting of the American Political Science Association* [online]. 2005 [cit. 2013-05-10]. Dostupné z: http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=1015351.
- CASILLAS, Christopher J., Peter K. ENNS a Patrick C. WOHLFARTH. How Public Opinion Constrains the U.S. Supreme Court. *American Journal of Political Science* [online]. 2010 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://falcon.arts.cornell.edu/pe52/CEW_ajps2011.pdf.
- DROBAK, John N. a Douglass C. NORTH. Understanding the Judicial Decision-Making: The Importance of Constraints on Non-Rational Deliberations. *Journal of Law and Policy* [online]. 2004, roč. 131, č. 26 [cit. 2013-05-10]. Dostupné z: http://digitalcommons.law.wustl.edu/cgi/viewcontent.cgi%3F.
- DUGGER, Ronnie. Ronald Reagan and the Imperial Presidency. *The Nation* [online]. 2004 [cit. 2013-05-31]. Dostupné z: http://www.thenation.com/article/ronald-reagan-and-imperial-presidency#.
- DWORKIN, Ronald. *Když se práva berou vážně*. Praha: Oikoymenh, 2001.
- EISLER, Kim. Eisenhower's 'Mistakes'. *NY Times* [online]. 1997 [cit. 2013-05-31]. Dostupné z: http://www.nytimes.com/1997/07/28/opinion/l-eisenhower-s-mistakes-336475.html.
- ELLIOTT, Johnathan. Can States “Just Say No” to Federal Health Care Reform? The Constitutional and Political Implications of State Attempts to Nullify Federal Law. *B.Y.U. Law Review* [online]. 2010 [cit. 2013-06-05]. Dostupné z: http://lawreview.byu.edu/archives/2010/5/07Card.pdf.
- EPSTEIN, Lee. The Changing Dynamics of Senate Voting on Supreme Court Nominees. *Journal of Politics* [online]. 2006 [cit. 2013-05-12]. Dostupné z: http://www.law.yale.edu/documents/pdf/Intellectual_Life/Epstein.Changing_Dynamics.pdf.
- EPSTEIN, Lee a Andrew D. MARTIN. Does the Public Opinion Influence the Supreme Court?. *University of Pennsylvania Journal of Consitutional Law* [online]. 2008 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://epstein.usc.edu/research/supctEMPubOp.pdf.
- EPSTEIN, Lee, Andrew D. MARTIN, Kevin M. QUINN a Jeffrey A. SEGAL. Ideological Drift Among Supreme Court Justices: Who, When and How Important?. *Northwestern University Law Review* [online]. 2007, roč. 101, č. 4 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://www.law.northwestern.edu/lawreview/v101/n4/1483/LR101n4Epstein.pdf.
- ESKRIDGE JR., William N. Civil Rights Game. *California Law Review* [online]. 1991, roč. 79 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://digitalcommons.law.yale.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=4817&context=fss_papers.
- FLETCHER, William A. The Case or Controversy Requirement in State Court Adjudication of Federal Questions. *California Law Reveiw* [online]. 1990, roč. 77, č. 2 [cit. 2013-04-12]. Dostupné z: http://scholarship.law.berkeley.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1837&context=californialawreview.
- FRIEDMAN, Barry. *The Will of the People*. New York: Farrar, Straus and Giroux, 2009. ISBN 978-0374532376.
- GREENBERG, Jack. Arguing Brown. *Issues of Democracy* [online]. 2005 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://usslave.blogspot.cz/2011/04/arguing-brown-memoir-by-jack-greenberg.html.
- HAMILTON, A., MADISON, S., JAY, J. *Listy federalistů*. Olomouc: UP Olomouc. ISBN 8070673907.
- HART, H.L.A. *Pojem práva*. Praha: Prostor, 2004. ISBN 80-7260-103-2.

- HOLLÄNDER, Pavel. *Ústavněprávní argumentace*. Praha: Linde, 2003. ISBN 80-86131-37-8.
- HUNTINGTON, Samuel P. *Political Order in Changing Societies*, New Haven, CT: Yale University Press.
- CHEMERINSKY, Erwin. Understanding the Rehnquist Court. *Duke Law Review* [online]. 2003 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://scholarship.law.duke.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1679&context=faculty_scholarship.
- JANDA, K., BERRY, J. *Výzva demokracie – systém vlády v USA*. Praha: SLON, 1998.
- JOONDEPH, Bradley W. Missouri v. Jenkins and the De Facto Abandonment of Court-enforced Desegregation. *Washington Law Review* [online]. 1996 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://digitalcommons.law.scu.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1429&context=facpubs.
- KOSMA, Montgomery E. Measuring the Influence of Supreme Court Justices. *The Journal of Legal Studies* [online]. 1998 [cit. 2013-05-21].
- KÜHN, Zdeněk. Judicializace politiky aneb hrozí nám soudcovský stát?. Jiné právo [online]. 2006 [cit. 2013-05-07]. Dostupné z: http://jinepravo.blogspot.com/2006/11/judicializace-politiky-aneb-hroz-nm.html.
- LIPTAK, Adam. Approval Rating for Justices Hits Just 44% in New Poll. *The New York Times* [online]. 2012 [cit. 2013-03-05]. Dostupné z: http://www.nytimes.com/2012/06/08/us/politics/44-percent-of-americans-approve-of-supreme-court-in-new-poll.html?pagewanted=all&_r=0.
- LOUNSBURY, John. The Decline of Confidence in Institutions. *Global Economic Intersection* [online]. 2012 [cit. 2013-03-05]. Dostupné z: http://econintersect.com/b2evolution/blog1.php/2012/05/06/the-decline-of-confidence-in-institutions.
- MARKS, Brian A. A Model of Judicial Influence on Congressional Policy Making: Grove City College v. Bell. Oxford Journals [online]. 1988 [cit. 2013-05-12]. Dostupné z: http://jleo.oxfordjournals.org/content/early/2012/05/10/jleo.ews010.full.
- MAZIE, Steven. Why Is the Supreme Court Losing Popularity?. *Big Think* [online]. 2012 [cit. 2013-03-05]. Dostupné z: http://bigthink.com/praxis/why-is-the-supreme-court-so-unpopular.
- MCGUIRE, Kevin T. The Institutionalization of the U.S. Supreme Court. *Political Analysis* [online]. 2004, č. 12 [cit. 2013-03-10]. Dostupné z: http://faculty.washington.edu/jwilker/571/571readings/McGuire.pdf.
- MILNES, Robert a Kathleen RITCHIE. Directors' and Officers' Duties and Liabilities. [online]. 2010 [cit. 2013-06-03]. Dostupné z: http://www.gowlings.com/resources/PublicationPDFs/MilnesR_DirectorsMemo10.pdf.
- NAVARRO SMELCER, Susan. Supreme Court Justices: Demographic Characteristics, Professional Experience, and Legal Education, 1789-2010. *Congressional Research Center* [online]. 2010 [cit. 2013-03-31]. Dostupné z: http://fpc.state.gov/documents/organization/132310.pdf
- OBAMA, Barack H. Appendix to the Budget of the US Government. *Budget of the US Government* [online]. 2013 [cit. 2013-03-05]. Dostupné z: http://www.gpo.gov/fdsys/pkg/BUDGET-2013-APP/pdf/BUDGET-2013-APP.pdf.
- Original jurisdiction. *Legal Information Institute* [online]. 2010 [cit. 2013-04-12]. Dostupné z: http://www.law.cornell.edu/wex/original_jurisdiction?quicktabs_3=0#quicktabs-3.
- POSNER, Richard Allen. The Anti-Hero. *Free Republic* [online]. 2003 [cit. 2013-05-07]. Dostupné z: http://www.freerepublic.com/focus/news/847746/posts.
- PRITCHETT, C. Herman. *The American Constitution*. New York: McGraw-Hill, 1959.
- RAKOVÁ, S. Podivná revoluce: Dlouhá cesta Američanů k nezávislosti (1763 – 1783). Praha: Triton 2005.

- RAPCZYNSKI, Joan. The Legacy of the Warren Court. *Yale-New Haven Teachers Institute* [online]. 2004 [cit. 2013-05-31]. Dostupné z: http://www.yale.edu/ynhti/curriculum/units/2004/1/04.01.07.x.html.
- RATNER, Vic. Bush Dumps Bar Ratings of Judges. *Abc News* [online]. [cit. 2013-05-31]. Dostupné z: http://abcnews.go.com/US/story?id=93753&page=1#.UahyCNJShBk.
- REHNQUIST, William. A Random Thought on the Segregation Cases. *The Supreme Court* [online]. 1952 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://www.pbs.org/wnet/supremecourt/rights/sources_document7.html.
- ŘÍCHOVÁ, B. et al: *Komparace politických systémů I.* VŠE, Fakulta mezinárodních vztahů, 2. vydání, 1999. ISBN 80-7079-994-3.
- ŘÍCHOVÁ B.: *Přehled moderních politologických teorií*. Portál, Praha 2000.
- RUGER, Theodore W. Justice Harry Blackmun and the Phenomenon of Judicial Preference Change. *Missouri Law Review* [online]. 2005, roč. 70 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: https://www.law.upenn.edu/cf/faculty/truger/workingpapers/70MoLRev1209(2005).pdf.
- RUTKUS, Denis Steven. Questioning Supreme Court Nominees About Their Views on Legal or Constitutional Issues: A Recurring Issue. *CRS* [online]. 2010 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://www.fas.org/sgp/crs/misc/R41300.pdf.
- RUTKUS, Denis Steven. Supreme Court Appointment Process: Roles of the President, Judiciary Committee, and Senate. In: *CRS Report for Congress* [online]. 2005 [cit. 2013-04-13]. Dostupné z: http://fpc.state.gov/documents/organization/50146.pdf.
- RUTKUS, Denis Steven. Supreme Court Nominations, 1789 - 2009: Actions by the Senate, the Judiciary Committee, and the President. *CRS* [online]. 2009 [cit. 2013-04-21]. Dostupné z: http://assets.opencrs.com/rpts/RL33225_20090513.pdf.
- SCOLLNICK, David P. An Introduction to Markov Chain Monte Carlo Methods and their Acturial Applications. *Department of Mathematics and Statistics* [online]. [cit. 2013-05-12]. Dostupné z: http://www.casact.com/pubs/proceed/proceed96/96114.pdf
- SCHWARTZ, Herman. The Warren and Rehnquist Courts and the Struggle for Civil Rights. *Beyond Brown* [online]. [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://www.pbs.org/beyondbrown/brownpdfs/schwartzessay.pdf.
- SCOTT, Gregg a Brian MARTIN. Tactics Against Sexual Harassment: The Role of Backfire. *Journal of International Women's Studies* [online]. 2006, č. 7 [cit. 2013-05-31]. Dostupné z: http://www.bridgew.edu/soas/jiws/may06/backfiresexualharassment.pdf.
- SEGAL, Jeffrey A. a Albert COVER. Ideological Values and the Votes of U.S. Supreme Court Justices. *American Political Science Review* [online]. 1989, roč. 83, č. 2 [cit. 2013-05-12]. Dostupné z: http://www.uic.edu/classes/pols/pols200mm/Segal89.
- SEGAL, Jeffrey A. a Harold J. SPAETH. *The Supreme Court and the Attitudinal Model Revisited*. London: Cambridge University Press, 2002.
- SOWELL, Thomas. Judicial Activism Reconsidered. *Hoover Institution - Stanford University* [online]. 1989 [cit. 2013-05-31]. Dostupné z: http://www.tsowell.com/Judicialact.pdf.
- SPILLER, Pablo T. a Rafael GELY. Strategic Judicial Decision Making. NBER Working Paper Series [online]. 2007 [cit. 2013-01-13]. Dostupné z: http://www.nber.org/papersw13321.
- STANDLER, Ronald B. Is judicial Activism Bad?. *Dr. Ronald B. Standler* [online]. 2005 [cit. 2013-05-31]. Dostupné z: http://www.rbs0.com/judact.pdf.
- STOOKEY, John A. a George L. WATSON. *Shaping America: the Politics of Supreme Court Appointments*. New York: HarperCollins College Publishers, 1995.
- TUFAL, Asif. Vicarious Liability. *Law Teacher* [online]. [cit. 2013-06-03]. Dostupné z: http://www.lawteacher.net/PDF/Vicarious%20Liability.pdf.

- VANBERG, Georg. Legislative-Judicial Relations: A Game-Theoretic Approach to Constitutional Review. *Florida State University* [online]. 2001 [cit. 2013-05-21]. Dostupné z: http://www.unc.edu/~gvanberg/Judicial.pdf.
- WHITE, G. Edward. Jurisprudence of the Rehnquist Court. *Virginia Law Review* [online]. 2007 [cit. 2013-06-03]. Dostupné z: http://www.law.virginia.edu/pdf/workshops/0607/white.pdf.
- YALOF, David Alistair. *Pursuit of Justices: Presidential Politics and the Selection of Supreme Court Nominees*. Chicago: University of Chicago Press, 1999.

Novinové články a další publikace

- *Brown v. Board of Education*. Earl Warren. *The Oyez Project* [online]. 2009 [cit. 2013-05-31]. Dostupné z: http://www.oyez.org/justices/earl_warren.
- Brown v. Board of Education. *PBS Newshour* [online]. 2004 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://www.pbs.org/newshour/bb/law/jan-june04/brown_05-12.html.
- Green v. New Kent County School District. *Encyclopaedia Virginia* [online]. 2009 [cit. 2013-06-03]. Dostupné z: http://www.encyclopediavirginia.org/Green_Charles_C_et_al_v_County_School_Board_of_New_Kent_County_Virginia.
- Measuring the Conservatism of the Roberts Court. In: *The New York Times* [online]. 2010 [cit. 2013-06-05]. Dostupné z: http://www.nytimes.com/interactive/2010/07/25/us/20100725-roberts-graphic.html?_r=0.
- LANE, Charles. The Rehnquist Legacy: 33 Years Turning Back the Court. *The Washington Post* [online]. 2005 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2005/09/04/AR2005090401251.html.
- U.S. Supreme Court Database. [online]. [cit. 2013-05-12]. Dostupné z: http://scdb.wustl.edu/.
- Southern Manifesto. *United States House of Representatives* [online]. 2003 [cit. 2013-06-02]. Dostupné z: http://history.house.gov/Historical-Highlights/1951-2000/The-Southern-Manifesto-of-1956/.
- *The New York Times*, *Washington Post*, *Chicago Tribune, Los Angeles Times, St. Louis Post-Dispatch* a *Wall Street Journal.*

Přílohy

Obrázek 1: Liberální a konzervativní rozhodnutí v oblasti lidských práv v letech 1946-1953

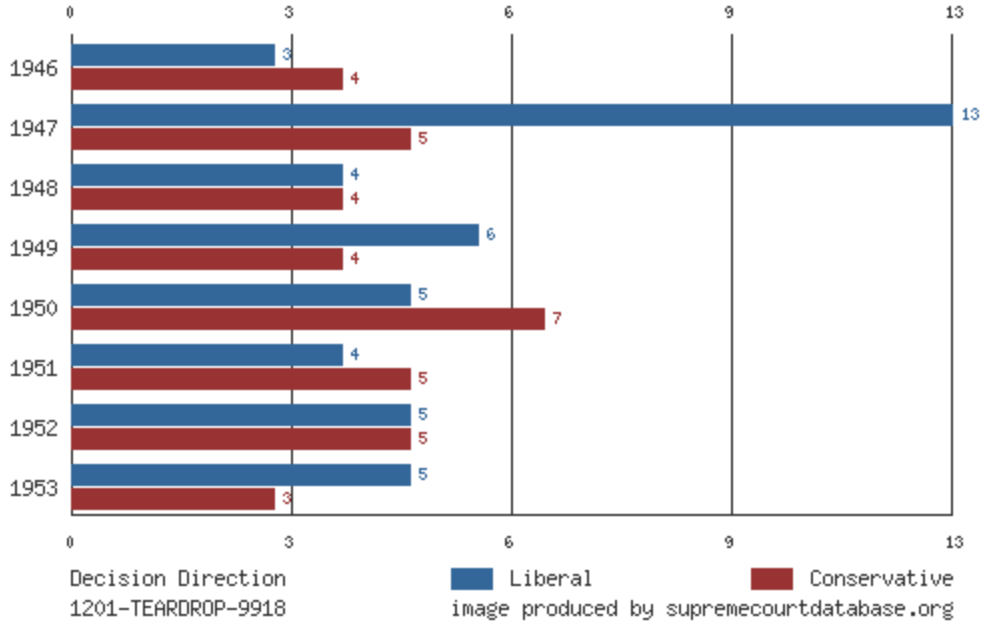

Obrázek 2: Liberální a konzervativní rozhodnutí v dalších oblastech v letech 1946-1953

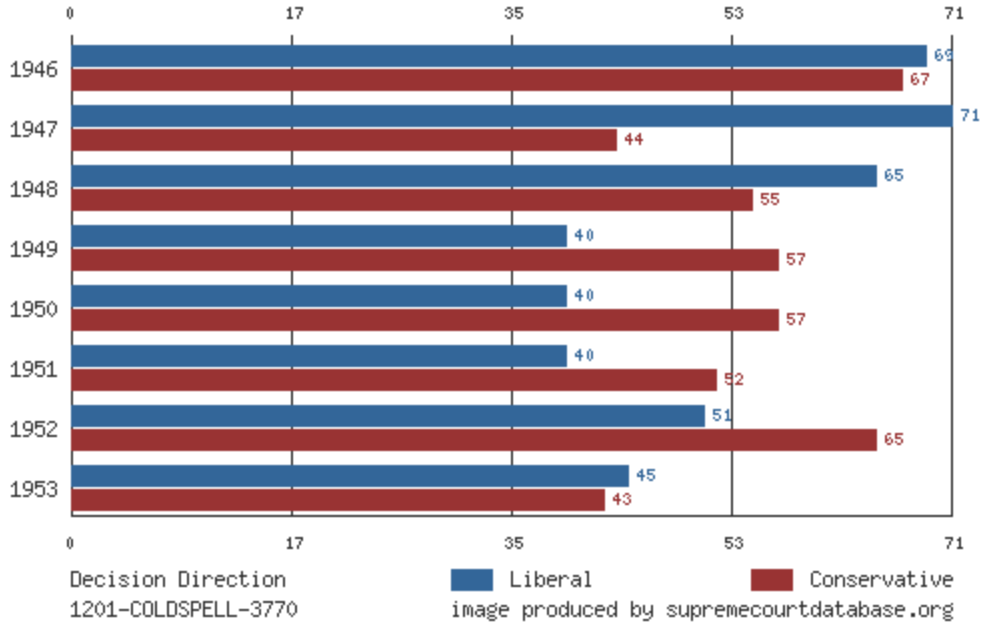

Obrázek 3: Warrenův soud v oblasti lidských práv

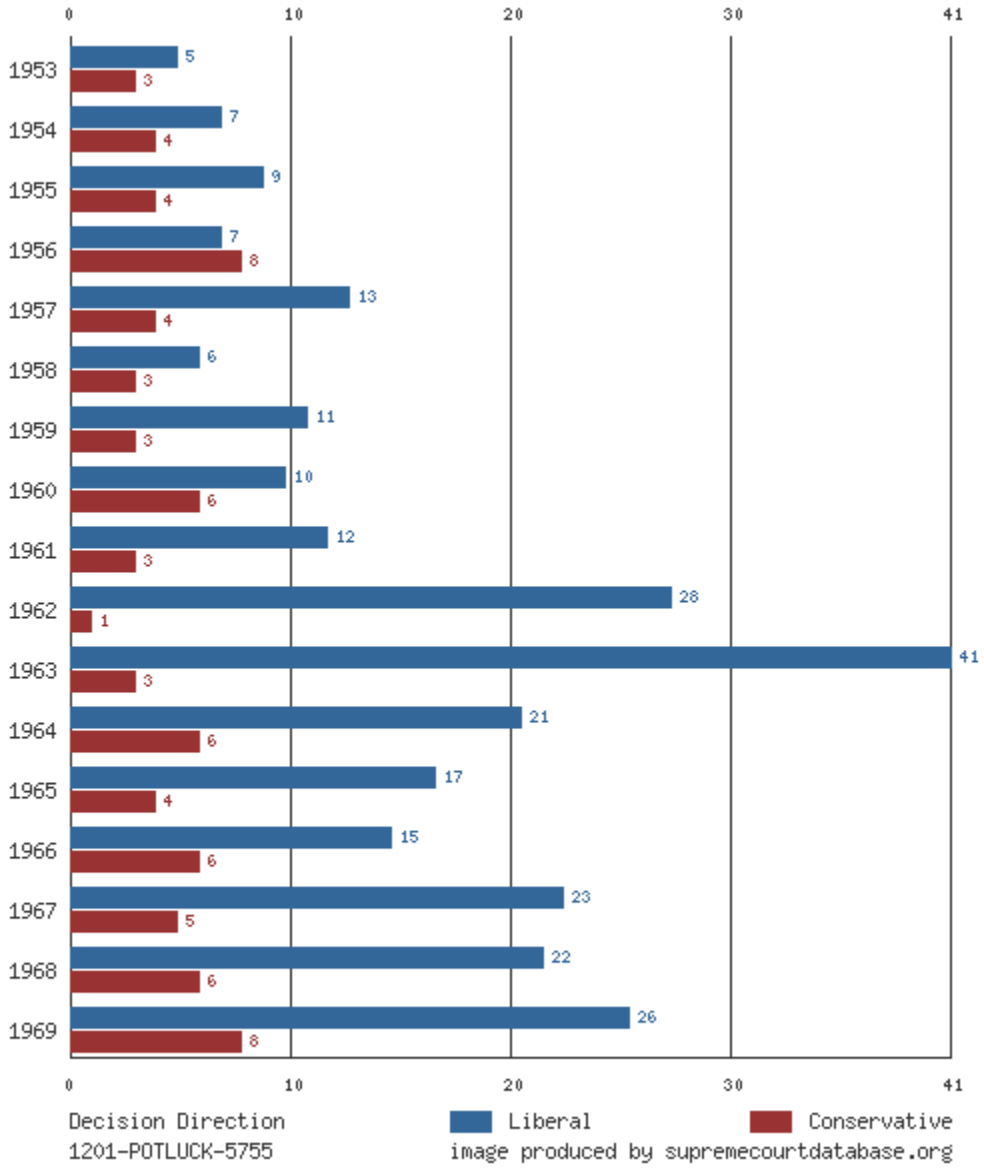

Obrázek 4: Warrenův soud v jiných oblastech

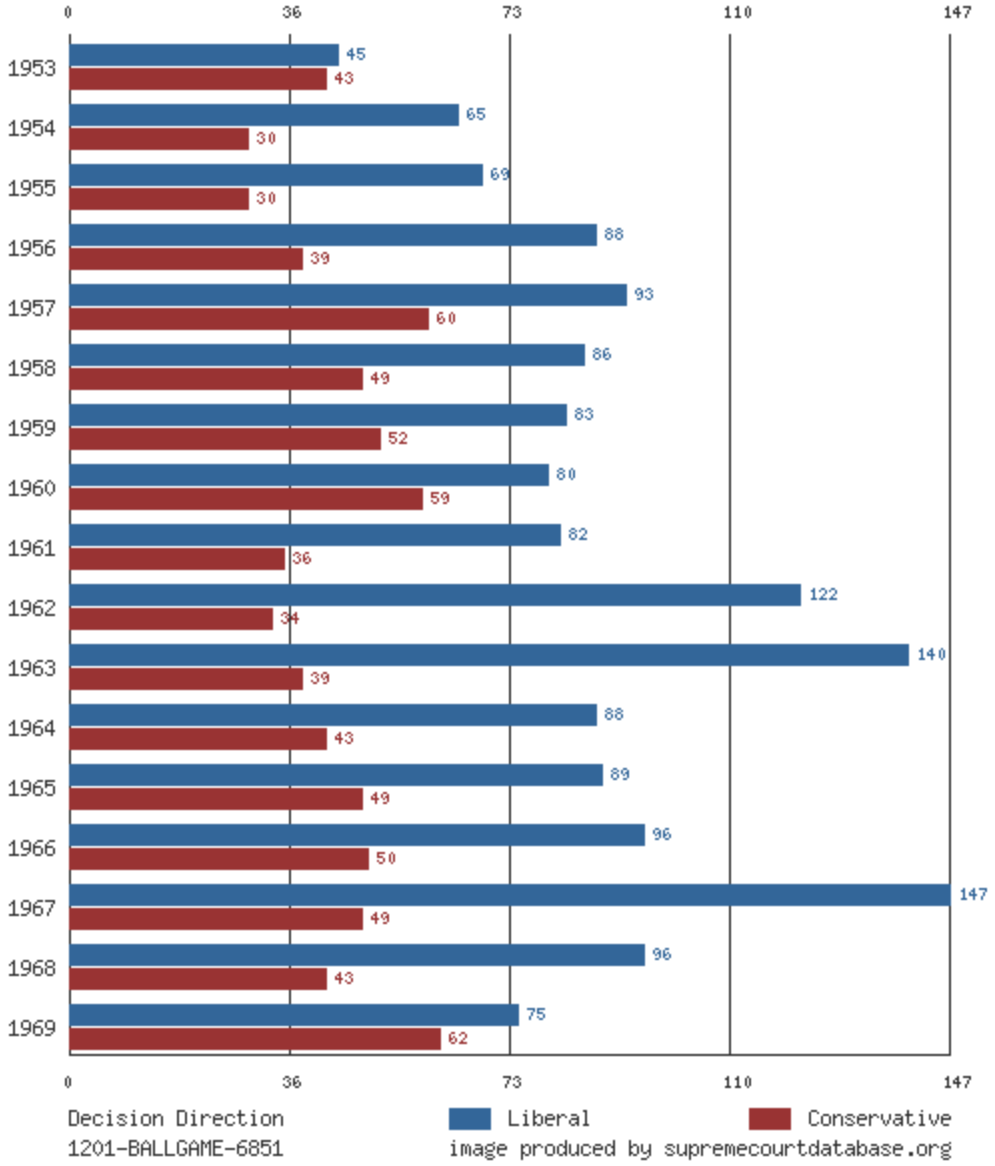

Obrázek 5: Martin-Quinn Skóre pro jednotlivé soudce (zdroj: MARTIN, Andrew D. a Kevin M. QUINN. Dynamic Ideal Point Estimation via Markov Chain Monte Carlo for the U.S: Supreme Court, 1953-1999. Political Analysis [online]. 2000, roč. 10, č. 2 [cit. 2013-05-12]. Dostupné z: http://mqscores.wustl.edu/media/pa02.pdf)

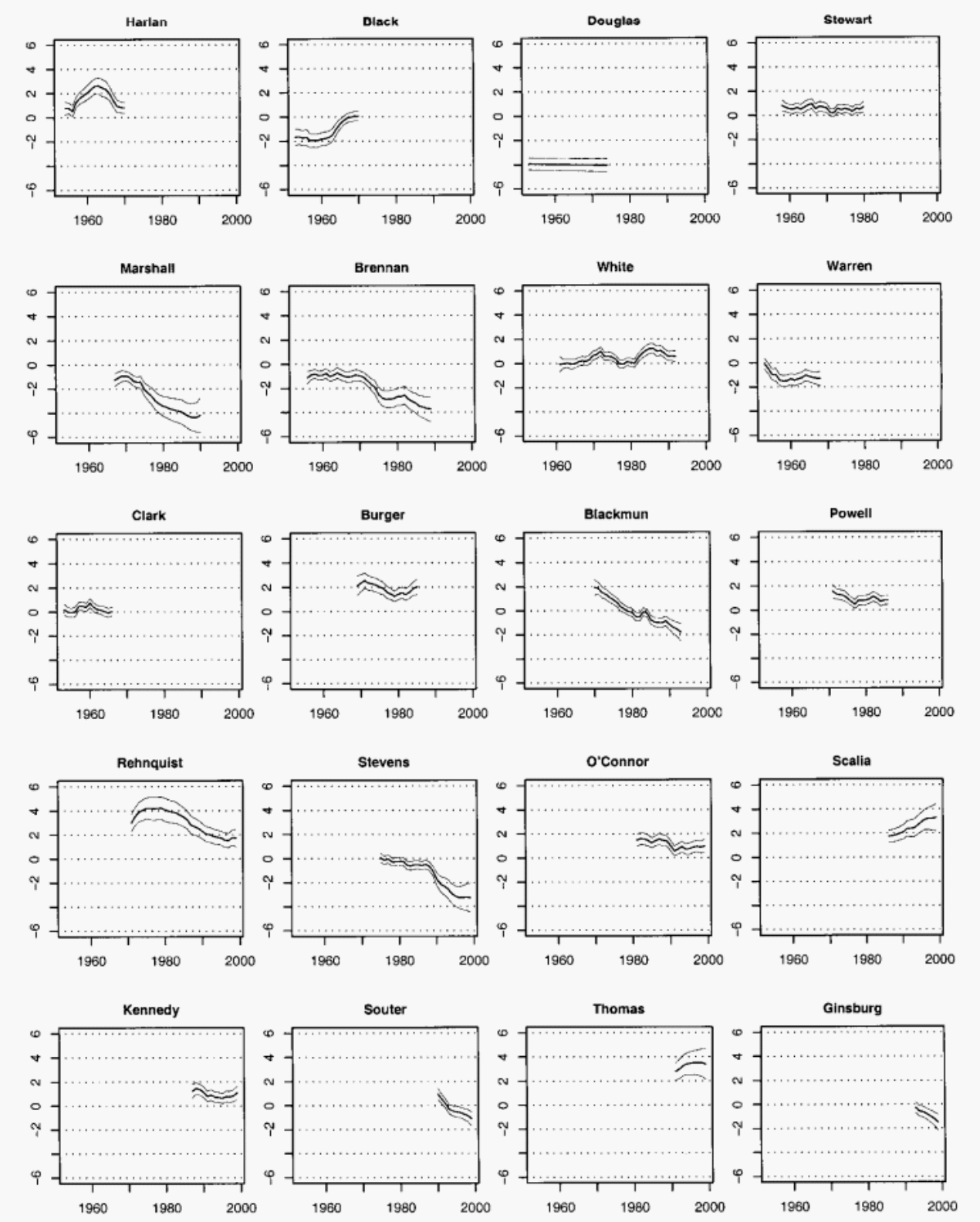

Obrázek 6: Graficky znázorněná ideologie jednotlivých soudců. (zdroj: Measuring the Conservatism of the Roberts Court. In: *The New York Times* [online]. 2010 [cit. 2013-06-05]. Dostupné z: http://www.nytimes.com/interactive/2010/07/25/us/20100725-roberts-graphic.html?_r=0.)

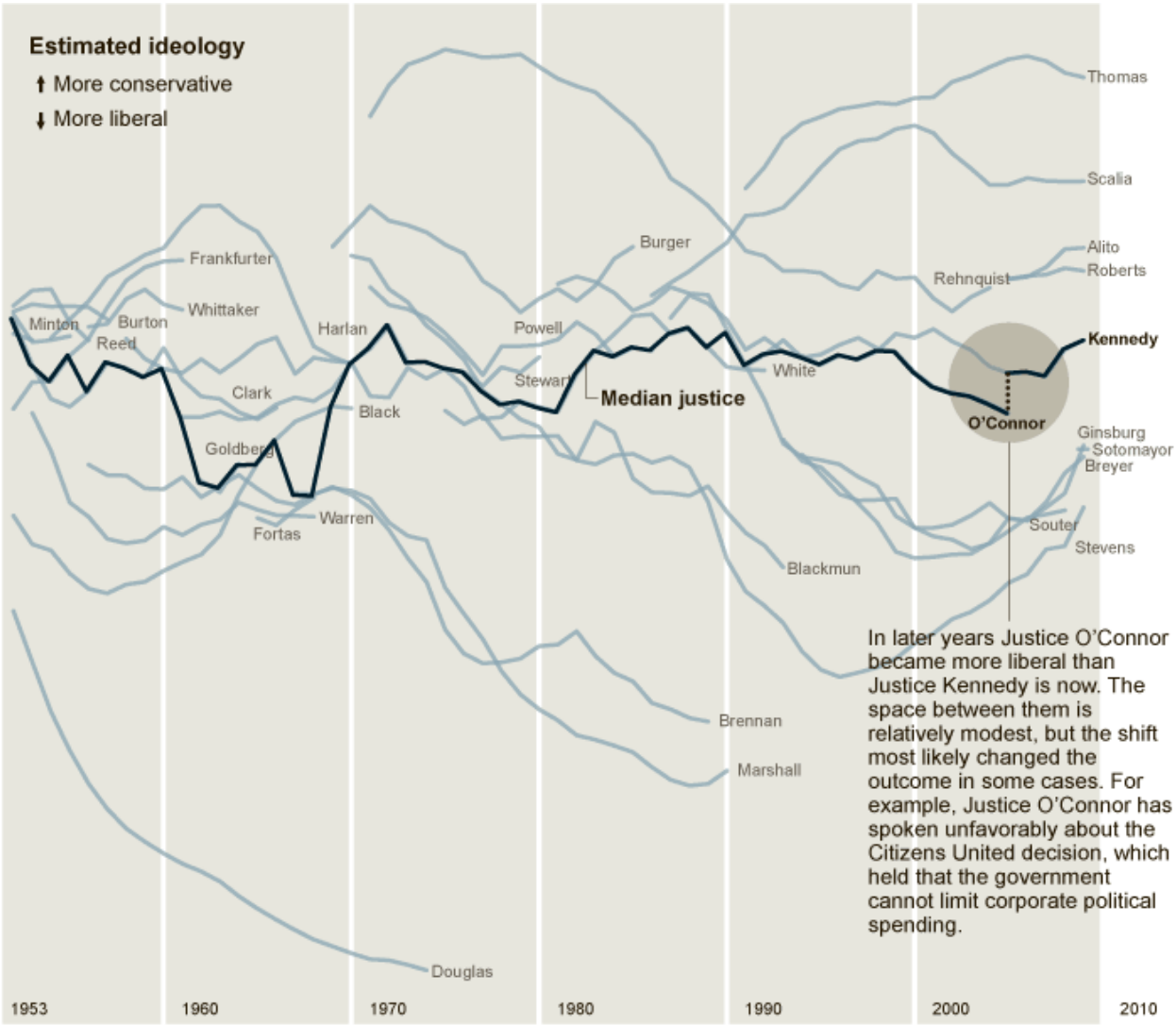
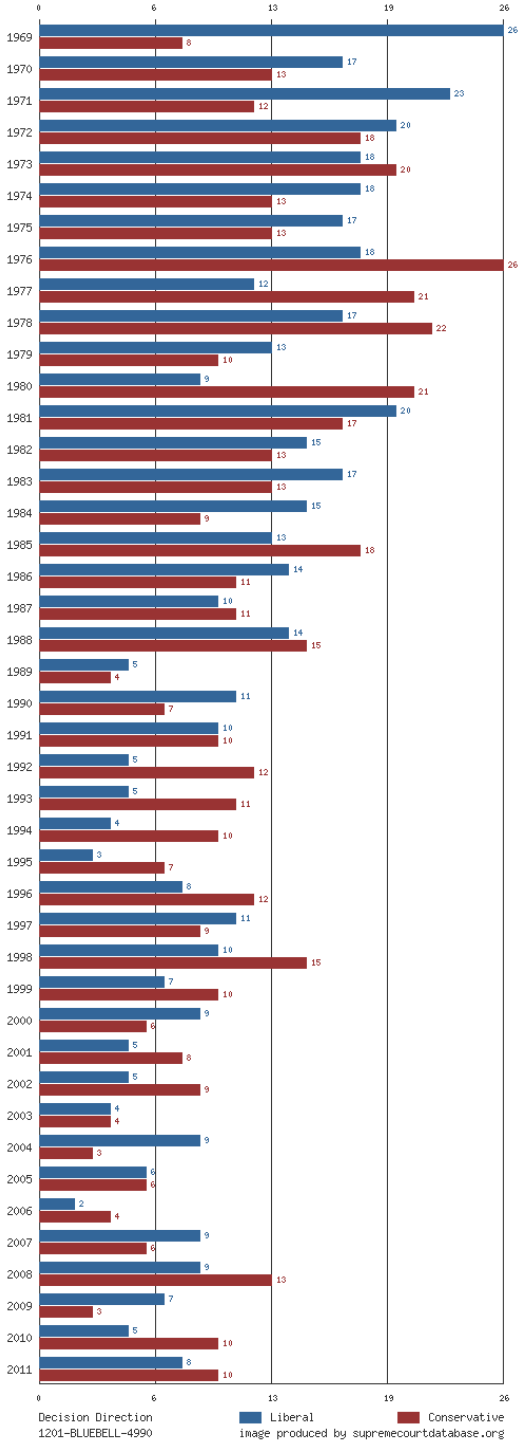
Obrázek 7: Liberální a konzervativní rozhodnutí v oblasti lidských práv v letech 1969-2011